

Jobi

1¹ Në vendin e Uzit ishte një njeri i quajtur Job. Ky njeri ishte i ndershëm dhe i drejtë, kishte frikë nga Perëndia dhe i largohej së keqes. ²I kishin lindur shtatë bij dhe tri bija. ³Veç kësaj zotëronte shtatë mijë dele, tre mijë deve, pesëqind pendë qe, pesëqind gomarë dhe një numër shumë të madh shërbëtorësh. Kështu ky njeri ishte më i madhi ndër të gjithë njerëzit e Lindjes. ⁴Bijtë e tij kishin zakon të shkonin për banket në shtëpinë e secilit ditën e caktuar; dhe dërgonin të thërrisnin tri motrat e tyre, që të vinin të hanin dhe të pinin bashkë me ta. ⁵Kur mbaronte seria e ditëve të banketit, Jobi i thërriste për t'i pastruar; ngrihej herët në mëngjes dhe ofronte olokauste sipas numrit të gjithë atyre, sepse Jobi mendonte: “Ndofta bijtë e mi kanë mëkatuar dhe e kanë blasfemuar Perëndinë në zemrën e tyre”. Kështu bënte Jobi çdo herë. ⁶Një ditë ndodhi që bijtë e Perëndisë shkuan të paraqiten para Zotit, dhe ndër ta shkoi edhe Satanai. ⁷Zoti i tha Satanait: “Nga vjen?”. Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Nga ecejaket mbi dheun duke e përshkruar lart e poshtë”. ⁸Zoti i tha Satanait: “E ke vënë re shërbëtorin tim Job? Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai që të jetë i ndershëm, i drejtë, të ketë frikë nga Perëndia dhe t'i largohet së keqes”. ⁹Atëherë Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Vallë më kot Jobi ka frikë nga Perëndia? ¹⁰A nuk ke vënë ti një mbrojtje rreth tij, rreth shtëpisë së tij dhe të gjitha gjërave që ai zotëron? Ti ke bekuar veprën e duarve të tij dhe bagëtia e tij është shtuar shumë në vend. ¹¹Por shtri dorën tënde dhe preki të gjitha ato që ai zotëron dhe ke për të parë po nuk të mallkoi ai haptazi”. ¹²Zoti i tha Satanait: “Ja, të gjitha ato që ai zotëron janë në pushtetin tënd, por mos e shtri dorën mbi personin e tij”. Kështu Satanai u largua nga prania e Zotit. ¹³Kështu një ditë ndodhi që, ndërsa bijtë e tij dhe bijat e tij hanin e pinin verë në shtëpinë e vëllait të tyre më të madh, erdhi nga Jobi një lajmëtar për t'u thënë: ¹⁴Qetë po lëronin dhe gomarët po kullotnin aty afër, ¹⁵kur Sabejtë u sulën mbi ta, i morën me vete dhe vranë me shpatë shërbëtorët. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”. ¹⁶Ai ishte duke folur ende, kur arriti një tjetër dhe tha: “Zjarri i Perëndisë ra nga qielli, zuri delet dhe shërbëtorët dhe i ka përpirë. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”. ¹⁷Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një tjetër dhe tha: “Kaldeasit kanë formuar tri banda, u sulën mbi devetë dhe i morën me vete, vranë me shpatë shërbëtorët. Vetëm unë shpëtova për të ardhur të ta them”. ¹⁸Ai ishte duke folur, ende, kur arriti një tjetër dhe tha: “Bijtë e tu dhe bijat e tua ishin duke ngrënë dhe duke pirë verë në shtëpinë e vëlliat të tyre më të madh, ¹⁹kur papritur një erë e furishme, që vinte nga shkretëtira, ra në të katër qoshet e shtëpisë e cila u shemb mbi të rinjtë, dhe ata vdiqën. Vetëm unë shpëtova dhe erdha të ta them”. ²⁰Atëherë Jobi u ngrit, grisi mantelin e tij dhe rroi kokën; pastaj ra pëmbys dhe adhuroi, ²¹dhe tha: “Lakuriq dolla nga barku i nënës sime dhe lakuriq do të kthehem. Zoti ka dhënë dhe Zoti ka marrë. Qoftë i

bekuar emri i Zotit”. ²²Në të gjitha këto Jobi nuk mëkatoi dhe nuk paditi Perëndinë për ndonjë padrejtësi.

2¹Një ditë ndodhi që bijtë e Perëndisë shkuan të paraqiten përpara Zotit, dhe midis tyre shkoi edhe Satanai për t’u paraqitur përpara Zotit. ²Zoti i tha Satanait: “Nga vjen?”. Satanai iu përgjigj Zotit: “Nga ecejaket mbi dheun duke e përshkuar lart e poshtë”. Zoti i tha Satanait: ³“A e vure re shërbëtorin tim Job? Sepse mbi dhe nuk ka asnjë tjetër si ai që të jetë i ndershëm, i drejtë, të ketë frikë nga Perëndia dhe t’i largohet së keqes. Ai qëndron i patundur në ndershmërinë e tij, megjithëse ti më ke nxitur kundër tij për ta shkatërruar pa asnjë shkak”. ⁴Atëherë Satanai iu përgjigj Zotit dhe tha: “Lëkurë për lëkurë! Gjithçka që zotëron, njeriu është gati ta japë për jetën e tij. ⁵Por shtrije dorën tënde dhe preki kockat e tij dhe mishin e tij dhe ke për të parë po nuk të mallkoi haptazi”. ⁶Zoti i tha Satanait: “Ja ai, është në pushtetin tënd, por mos ia merr jetën”. ⁷Kështu Satanai u largua nga prania e Zotit dhe e goditi Jobin me një ulcerë të keqe nga majat e këmbëve deri në pjesën e sipërme të kokës. ⁸Jobi mori një copë balte për t’u kruar dhe rrinte ulur në mes të hirit. ⁹Atëherë gruaja e tij i tha: “Qëndron ende në ndershmërinë tënde? Mallko Perëndinë dhe vdis!”. ¹⁰Por ai i tha asaj: “Ti Det si një grua pa mend. Në rast se pranojmë të mirën nga Perëndia, pse nuk duhet të pranojmë edhe të keqen?”. Në të gjitha këto Jobi nuk mëkatoi me buzët e tij. ¹¹Kur tre miq të Jobit mësuan tërë këto fatkeqësi që kishin rënë mbi të, erdhën secili nga vendi i vet, Elifazi nga Temani, Bildadi nga Shuahu dhe Tsofari nga Naamathi; ata në të vërtetë ishin marrë ¹²I ngritën sytë nga larg, por nuk e njohën dot; atëherë Dlluan të qajnë me zë të lartë, dhe secili grisi rrobat e tij dhe qiti mbi kryet e tij pluhur duke e hedhur në drejtim të qiellit. ¹³Pastaj u ulën pranë tij për shtatë ditë e shtatë net, dhe asnjë nuk i drejtoi qoftë një fjalë të vetme, sepse e shikonin se dhembja e tij ishte shumë e madhe.

3¹Atëherë Jobi hapi gojën dhe mallkoi ditën e lindjes së tij. ²Kështu Jobi mori fjalën dhe tha: ³“Humbtë dita në të cilën linda dhe nata që tha: “U ngjiz një mashkull!”. ⁴Ajo ditë u bëftë terr, mos u kujdesoftë për të Perëndia nga lart, dhe mos shkëlqeftë mbi të drita! ⁵E marrshin përsëri terri dhe hija e vdekjes, qëndroftë mbi të një re, furtuna e ditës e tmerroftë! ⁶Atë natë e marrtë terri, mos hyftë në ditët e vitit, mos hyftë në llogaritjen e muajve! ⁷Po, ajo natë qoftë natë shterpe, mos depërtoftë në të asnjë britmë gëzimi. ⁸E mallkofshin ata që mallkojnë ditën, ata që janë gati të zgjojnë Leviathanin. ⁹U errësoshin yjet e muzgut të tij, le të presë dritën; por mos e pastë fare dhe mos pafhtë ditën që agon, ¹⁰sepse nuk e mbylli portën e barkut të nënës sime dhe nuk ua fshehu dhembjen syve të mi. ¹¹Pse nuk vdiqa në barkun e nënës sime? Pse nuk vdiqa sapo dola nga barku i saj? ¹²Pse vallë më kanë pritur gjunjët, dhe sisët për të pirë? ¹³Po, tani do të dergjësja i qetë, do të Dija dhe do të pushoja, ¹⁴bashkë me mbretërit dhe me këshilltarët e dheut, që kanë ndërtuar për vete rrënoja të shkretuara, ¹⁵ose bashkë me princat që kishin ar ose që mbushën me argjend pallatet e tyre. ¹⁶Ose pse nuk qeshë si një dështim i fshehur, si fëmijët që nuk e kanë parë kurrë dritën? ¹⁷Atje poshtë të këqinjët nuk

brengosen më, atje poshtë çlodhen të lodhurit. ¹⁸ Atje poshtë të burgosurit janë të qetë bashkë, dhe nuk e dëgjojnë më zërin e xhelatit. ¹⁹ Atje poshtë ka të vegjël dhe të mëdhenj, dhe skllavi është i lirë nga pronari i tij. ²⁰ Pse t'i japësh dritë fatkeqit dhe jetën atij që ka shpirtin në hidhërim, ²¹ të cilët presin vdekjen që nuk vjen, dhe e kërkojnë më tepër se thesaret e fshehura; ²² gëzohen shumë dhe ngazëllojnë kur gjejnë varrin? ²³ Pse të lindë një njeri rruga e të cilit është fshehur, dhe që Perëndia e ka rrethuar nga çdo anë? ²⁴ Në vend që të ushqehem, unë psherëtim, dhe rënkimet e mia burojnë si uji. ²⁵ Sepse ajo që më tremb më shumë më bie mbi krye, dhe ajo që më tmerron më ndodh. ²⁶ Nuk kam qetësi, nuk kam prehje, por më pushton shqetësimi”.

4 ¹ Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj dhe tha: ² “A do të të bezdiste ndokush në rast se do të provonte të të Diste? Por kush mund t'i ndalë fjalët? ³ Ja ti ke mësuar shumë prej tyre dhe ua ke fortësuar duart e lodhura; ⁴ fjalët e tua u kanë dhënë zemër të lëkundurve dhe kanë forcuar gjunjët që gjunjëzohen. ⁵ Por tani që e keqja të zuri ty, nuk je në gjendje të vepros; të ka goditur ty, dhe ti e ke humbur fare. ⁶ Mëshira jote a nuk është vallë besimi yt, dhe ndershmëria e sjelljes sate, shpresa jote? ⁷ Mbaje mend: cili i pafajmë është zhdukur vallë, dhe a janë shkatërruar vallë njerëzit e ndershëm? ⁸ Ashtu siç e kam parë unë vetë, ata që lërojnë paudhësinë dhe mbjellin mjerimin, vjelin frytet e tyre. ⁹ Me frymën e Perëndisë ata vdesin, era e zemërimit të tij i tret ata. ¹⁰ Vrumbullima e luanit, zëri i luanit të egër dhe dhëmbët e luanëve të vegjël janë thyer. ¹¹ Luani vdes për mungesë gjahu dhe të vegjlit e luaneshës shpërndahen. ¹² Një fjalë më ka ardhur fshehurazi dhe veshi im ka zënë pëshpëritjen e saj. ¹³ Midis mendimeve të vizioneve të natës, kur një gjumë i rëndë bie mbi njerëzit, ¹⁴ më pushtoi një llahtari e madhe dhe një rrëqethje që bëri të dridhen gjithë kockat e mia. ¹⁵ Një frymë më kaloi përpara, dhe m'u ngritën përpjetë qimet e trupit. ¹⁶ Ai u ndal, por nuk munda ta dalloj pamjen e tij; një Dgurë më rrinte para syve; kishte heshtje, pastaj dëgjova një zë që thoshte: ¹⁷ “A mund të jetë një i vdekshëm më i drejtë se Perëndia? A mund të jetë një njeri më i pastër se Krijuesi i tij? ¹⁸ Ja, ai nuk u zë besë as shërbëtorëve të tij, dhe gjen madje të meta edhe tek engjëjt e tij; ¹⁹ aq më tepër tek ata që banojnë në shtëpi prej argjile, themelet e të cilave janë në pluhur, dhe shtypen si një tenjë. ²⁰ Nga mëngjesi deri në mbrëmje shkatërrohen; zhduken për fare, dhe asnjëri nuk i vë re. ²¹ Litarin e çadrës së tyre vallë a nuk ua këpusin? Ata vdesin, por pa dituri””.

5 ¹ “Bërtit, pra! A ka vallë ndonjë që të përgjigjet? Kujt prej shenjtorëve do t'i drejtohesh? ² Zemërimi në fakt e vret të pamendin dhe zilia e vret budallanë. ³ E kam parë të pamendin të lëshojë rrënjë, por shumë shpejt e mallkova banesën e tij. ⁴ Bijtë e tij nuk kanë asnjë siguri, janë të shtypur te porta, dhe nuk ka njeri që t'i mbrojë. ⁵ I urituri përpin të korrat e tij, ia merr edhe sikur të jenë midis gjembave, dhe një lak përpin pasurinë e tij. ⁶ Sepse shpirtligësia nuk del nga pluhuri dhe mundimi nuk mbin nga toka; ⁷ por njeriu lind për të vuajtur, ashtu si shkëndija për t'u ngjitur lart. ⁸ Por unë do të kërkoja Perëndinë, dhe Perëndisë do t'i

besoja çështjen time, ⁹ atij që bën gjëra të mëdha dhe që nuk mund të njihen; mrekulli të panumërta, ¹⁰ që i jep shiun tokës dhe dërgon ujin në fushat; ¹¹ që ngre të varfrit dhe vë në siguri lart ata që vuajnë. ¹² I bën të kota synimet e dinakëve, dhe kështu duart e tyre nuk mund të realizojnë planet e tyre; ¹³ i merr të urtët në dredhinë e tyre, dhe kështu këshilla e të pandershmëve shpejt bëhet tym. ¹⁴ Gjatë ditës ata hasin në errësirë, bash në mesditë ecin me tahmin sikur të ishte natë; ¹⁵ por Perëndia e shpëton nevojtarin nga shpata, nga goja e të fuqishmëve dhe nga duart e tyre. ¹⁶ Kështu ka shpresë për të mjerin, por padrejtësia ia mbyll gojën atij. ¹⁷ Ja, lum njeriu që Perëndia dënon; prandaj ti mos e përbuz ndëshkimin e të Plotfuqishmit; ¹⁸ sepse ai e bën plagën, dhe pastaj e fashon, plagos, por duart e tij shërojnë. ¹⁹ Nga gjashtë fatkeqësi ai do të të çlirojë, po, në të shtatën e keqja nuk do të të prekë. ²⁰ Në kohë zie do të të shpëtojë nga vdekja, në kohë lufte nga forca e shpatës. ²¹ Do t'i shpëtosh fshikullit të gjuhës, nuk do të trembesh kur të vijë shkatërrimi. ²² Do të qeshësh me shkatërrimin dhe me zinë, dhe nuk do të kesh frikë nga bishat e dheut; ²³ sepse do të kesh një besëlidhje me gurët e dheut, dhe kafshët e fushave do të jenë në paqe me ty. ²⁴ Do të dish që çadra jote është e siguruar; do të vizitosh kullotat e tua dhe do të shikosh që nuk mungon asgjë. ²⁵ Do të kuptosh që pasardhësit e tu janë të shumtë dhe të vegjlit e tu si bari i fushave. ²⁶ Do të zbresësh në varr në moshë të shkuar, ashtu si në stinën e vet mbliidhet një tog duajsh. ²⁷ Ja ç'kemi gjetur; kështu është. Dëgjoje dhe përDto".

6 ¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ² "Ah, sikur dhembja ime të ishte peshuar tërësisht, dhe fatkeqësia ime të vihej bashkë mbi peshoren, ³ do të ishte me siguri më e rëndë se rëra e detit! Për këtë arsye fjalët e mia nuk u përDllën. ⁴ Duke qenë se shigjetat e të Plotfuqishmit janë brenda meje, shpirti im ua pi vrerin; tmerrete Perëndisë janë renditur kundër meje. ⁵ Gomari i egër a pëllet vallë përpara barit, ose kau a buluron para forazhit të tij? ⁶ A halet vallë një ushqim i amëshat pa kripë, apo ka ndonjë farë shije në të bardhën e vezës? ⁷ Shpirti im nuk pranon të prekë gjëra të tilla, ato për mua janë si një ushqim i neveritshëm. ⁸ Ah sikur të mund të kisha atë që kërkoi, dhe Perëndia të më jepte atë që shpresoj! ⁹ Dashtë Perëndia të më shtypë, të shtrijë dorën e tij dhe të më shkatërrojë! ¹⁰ Kam megjithatë këtë ngushëllim dhe ngazëllehem në dhembjet që nuk po më kursehen, sepse nuk i kam fshehur fjalët e të Shenjtit. ¹¹ Cila është forca ime që ende të mund të shpresoj, dhe cili është fundi im që të mund ta zgjas jetën time? ¹² Forca ime a është vallë ajo e gurëve, ose mishi im është prej bronzi? ¹³ A s'jam fare pa ndihmë në veten time, dhe a nuk është larguar nga unë dituria? ¹⁴ Për atë që është i pikëlluar, miku duhet të tregojë dhembshuri, edhe në qoftë se ai braktis frikën e të Plotfuqishmit. ¹⁵ Por vëllezërit e mi më kanë zhgënjyer si një përrua, si ujërat e përrenjve që zhduken. ¹⁶ Ato turbullohen për shkak të akullit dhe në to fshihet bora, ¹⁷ por gjatë stinës së nxehtë ato zhduken; me vapën e verës ato nuk duken më në vendin e tyre. ¹⁸ Ato gjarpërojnë në shtigjet e shtretërve të tyre; futen në shketëtirë dhe mbarojnë. ¹⁹ Karvanet e Temas i

kërkojnë me kujdes, udhëtarët e Shebës kanë shpresa tek ata, ²⁰ por ata mbeten të zhgënjyer megjithë shpresat e tyre; kur arrijnë aty mbeten të hutuar. ²¹ Tani për mua ju jeni e njëjta gjë, shikoni tronditjen time të thellë dhe keni frikë. ²² A ju kam thënë vallë: “Më jepni diçka” o “më bëni një dhuratë nga pasuria juaj”, ²³ ose “liromëni nga duart e armikut”, ose “më shpengoni nga duart e personave që përdorin dhunën”? ²⁴ Më udhëzoni, dhe do të hesht; më bëni të kuptoj ku kam gabuar. ²⁵ Sa të frytshme janë fjalët e drejta! Por çfarë provojnë argumentet tuaja? ²⁶ Mos keni ndërmend vallë të qortoni ashpër fjalët e mia dhe fjalimet e një të dëshpëruari, që janë si era? ²⁷ Ju do të hidhni në short edhe një jetim dhe do të hapni një gropë për mikun tuaj. ²⁸ Por tani pranoni të më shikoni, sepse nuk do të gënjej para jush. ²⁹ Ndërroni mendim, ju lutem, që të mos bëhet padrejtësi! Po, ndërroni mendim, sepse bëhet fjalë për drejtësinë time. ³⁰ A ka vallë paudhësi në gjuhën time apo qiellza ime nuk i dallon më ligësitë?”.

7 ¹ “A nuk kryen vallë një punë të rëndë njeriu mbi tokë dhe ditët e tij a nuk janë si ditët e një argati? ² Ashtu si skllavi dëshiron fort hijen dhe ashtu si argati pret mëditjen e tij, ³ kështu edhe mua më ranë muaj fatkeqësie dhe m’u caktuan net me dhembje. ⁴ Sa shtrihem, them: “Kur do të ngrihem?”. Por nata është e gjatë dhe jam vazhdimisht i shqetësuar deri në agim. ⁵ Mishi im është i mbuluar me krimba dhe me buca dheu, lëkura ime plasaritet dhe është bërë e pështirë. ⁶ Ditët e mia janë më të shpejta se masuri i një endësi dhe po harxhohen pa shpresë. ⁷ Kujto që jeta ime është një frymë; syri im nuk do të shohë më të mirën. ⁸ Syri i atij që më shikon nuk do të më shohë më; sytë e tu do të jenë mbi mua, por unë nuk do të jem më. ⁹ Ashtu si reja davaritet dhe nuk duket më, kështu ai që zbret në Sheol nuk kthehet më; ¹⁰ nuk do të kthehet më në shtëpinë e tij, dhe banesa e tij nuk do ta njohë më. ¹¹ Prandaj nuk do ta mbaj gojën të mbyllur do të Das në ankthin e frymës time; do të ankohe në hidhërimin e shpirtit tim. ¹² A jam vallë deti apo një përbindësh i detit që ti më ruan me një roje? ¹³ Kur unë them: “Shtrati im do të më japë një lehtësim, shmotra ime do ta zbusë dhembjen time”, ¹⁴ ti më tremb me ëndrra dhe më tmerron me vegime; ¹⁵ kështu shpirtit tim i parapëlqen të mbytet dhe të vdesë se sa të bëjë këtë jetë. ¹⁶ Unë po shpërbëhem; nuk kam për të jetuar gjithnjë; lërmë të qetë; ditët e mia nuk janë veçse një frymë. ¹⁷ Ç’është njeriu që ti ta bësh të madh dhe të kujdesesh për të, ¹⁸ dhe ta vizitosh çdo mëngjes duke e vënë në provë në çdo çast? ¹⁹ Kur do ta heqësh shikimin tënd nga unë dhe do të më lësh të përcjell pështymën time? ²⁰ Në rast se kam mëkatuar, çfarë të kam bërë ty, o rojtar i njerëzve? Pse më ke bërë objekt të goditjeve të tua, aq sa i jam bërë barrë vetes sime? ²¹ Pse nuk i fal shkeljet e mia dhe nuk e kapërcen paudhësinë time? Sepse shpejt do të jem pluhur; ti do të më kërkosh, por unë nuk do të jem më”.

8 ¹ Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj dhe tha: ² “Deri kur do të Dasësh në këtë mënyrë, dhe fjalët e gojës sate do të jenë si një erë e furishme? ³ A mundet Perëndia të shtrëmbërojë gjykimin dhe i Potfuqishmi të përmbyjë drejtësinë? ⁴ Në rast se bijtë e tu kanë mëkatuar

kundër tij, ai i ka braktisur në prapësinë e tyre. ⁵ Por në rast se ti e kërkon Perëndinë dhe i lutesh fort të Plotfuqishmit, ⁶ në rast se je i pastër dhe i ndershëm, me siguri ai do të ngrihet në favorin tënd dhe do të rivendosë selinë e drejtësisë sate. ⁷ Ndonëse gjendja jote e kaluar ka qenë një gjë e vogël, ⁸ e ardhmja jote do të jetë e madhe. Pyet, pra, brezat që shkuan dhe shqyrto gjërat e zbuluara nga etërit e tyre; ⁹ ne në të vërtetë i përkasim së djeshmes dhe nuk dimë asgjë, sepse ditët tona mbi tokë janë si një hije. ¹⁰ A nuk do të mësojnë vallë ata dhe nuk do të Dasin, duke nxjerrë fjalë nga zemra e tyre? ¹¹ A mund të rritet papirusi jashtë moçalit dhe a mund të zhvillohet xunkthi pa ujë? ¹² Ndërsa është ende i gjelbër, pa qenë prerë, ai thahet para çdo bari tjetër. ¹³ Këto janë rrugët e të gjithë atyre që harrojnë Perëndinë; kështu shpresa e të paudhit tretet. ¹⁴ Besimi i tij do të pritët dhe sigurimi i tij është si një pëlhurë merimange. ¹⁵ Ai mbështetet te shtëpia e tij, ajo nuk qëndron; kapet te ajo, por ajo nuk mban. ¹⁶ Ai është krejt i gjelbër në diell dhe degët e tij zgjaten mbi kopshtin e tij; ¹⁷ dhe rrënjët e tij pleksen rreth një grumbulli gurësh dhe depërtojnë midis gurëve të shtëpisë. ¹⁸ Por në rast se shkëputet nga vendi i tij, ky e mohon, duke thënë: “Nuk të kam parë kurrë!”. ¹⁹ Ja, ky është gëzimi i mënyrës së tij të të jetuarit, ndërsa të tjerët do të dalin nga pluhuri. ²⁰ Ja, Perëndia nuk e Dak njeriun e ndershëm, as i ndihmon keqbërësit. ²¹ Ai do t’i japë edhe më buzëqeshje gojës sate dhe këngë gëzimi buzëve të tua. ²² Ata që të urrejnë do të mbulohen me turp dhe çadra e të paudhëve do të zhduket”.

9 ¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ² “Po, unë e di që është kështu, por si mund të jetë i drejtë njeriu përpara Perëndisë? ³ Në rast se dikush dëshiron të diskutojë me të, nuk mund t’i përgjigjet veçse një herë mbi një mijë. ⁴ Perëndia është i urtë nga zemra dhe i fuqishëm nga forca, kush, pra, u fortësua kundër tij dhe i shkoi mbarë? ⁵ Ai vendos malet dhe ato nuk e dinë që ai i përmbys në zemërimin e tij. ⁶ Ai e tund dheun nga vendi i tij, dhe kollonat e tij dridhen. ⁷ Urdhëron diellin, dhe ai nuk lind, dhe vulos yjet. ⁸ I vetëm shpalos qiejt dhe ecën mbi valët e larta të detit. ⁹ Ka bërë Arushën dhe Orionin, Plejadat dhe krahinat e jugut. ¹⁰ Ai bën gjëra të mëdha dhe që nuk mund të hetohen, po, mrekulli të panumërta. ¹¹ Ja, më kalon afër dhe nuk e shoh, kalon tutje dhe nuk e kuptoj. ¹² Ja, ai kap gjahun dhe kush mund t’ia rimarrë? Kush mund t’i thotë: “Çfarë po bën?”. ¹³ Perëndia nuk e tërheq zemërimin e tij; poshtë tij përkulen ndihmësit e Rahabit. ¹⁴ Si mund t’i përgjigjem, pra, dhe të zgjedh fjalët e mia për të diskutuar me të? ¹⁵ Edhe sikur të kisha të drejtë, nuk do të kisha mundësi t’i përgjigjem, por do t’i kërkoja mëshirë gjyqtarit tim. ¹⁶ Në rast se unë e thërres dhe ai më përgjigjet, nuk mund të besoj akoma se e ka dëgjuar zërin tim, ¹⁷ ai, që më godet me furtunën, dhe i shumëzon plagët e mia pa shkak. ¹⁸ Nuk më lë të marr frymë, përkundrazi më mbush me hidhërimë. ¹⁹ Edhe në qoftë se bëhet fjalë për forcën, ja, ai është i fuqishëm; por sa për gjykimin, kush do të më caktojë një ditë për t’u paraqitur? ²⁰ Edhe sikur të isha i drejtë, vetë të folurit tim do të më dënonte; edhe sikur të isha i ndershëm, ai do të provonte se jam i çoroditur. ²¹ Jam i ndershëm, por nuk e çmoj fare veten time dhe e përçmoj jetën time. ²² Është e njëjta

gjë, prandaj them: “Ai shkatërron njeriun e ndershëm dhe të keqin”.

²³Në qoftë se një fatkeqësi mbjell papritur vdekjen, ai qesh me vuajtjen e të pafajmëve. ²⁴Toka u është dhënë në dorë të këqijve; ai u vesh sytë gjyqtarëve të saj; po të mos jetë ai, kush mund të ishte, pra? ²⁵Tani ditët e mia kalojnë më shpejt se një vrapues, ikin pa parë asnjë të mirë. ²⁶Ikin shpejt si anijet prej xunkthi, si shqiponja që sulet mbi gjahun e vet. ²⁷Në qoftë se them: “Dua ta harroj vajtmin, ta lë pamjen time të trishtuar dhe të tregohem i gëzuar”, ²⁸më hyn frika për të gjitha dhembjet e mia; e di mirë që ti nuk do të më konsiderosh të pafajshëm. ²⁹Në qoftë se jam i dënuar tanimë, pse të lodhem më kot? ³⁰Edhe sikur të lahesha me borë dhe të pastroja duart e mia me sodë, ³¹ti do të më hidhje në baltën e një grope, edhe vetë rrobat e mia do të më kishin lemeri. ³²Në të vërtetë ai nuk është një njeri si unë, të cilit mund t’i përgjigjemi dhe të dalim në gjyq bashkë. ³³Nuk ka asnjë arbitër midis nesh, që të vërë dorën mbi ne të dy. ³⁴Le të largojë nga unë shkopin e tij, tmerri i tij të mos më trembë. ³⁵Atëherë do të mund të Das pa pasur frikë prej tij, sepse nuk jam kështu me veten time.

10 ¹“Jam neveritur nga jeta ime; do të shfryj lirisht vajtmin tim, duke folur në trishtimin e shpirtit tim! ²Do t’i them Perëndisë: “Mos më dëno! Bëmë të ditur pse grindesh me mua. ³A të duket mirë të shtypësh, të përçmosh veprën e duarve të tua dhe të tregohesh në favor të qëllimeve të njerëzve të këqij? ⁴A ke sy prej mishi, apo shikon edhe ti si shikon njeriu? ⁵A janë vallë ditët e tua si ditët e një të vdekshmi, vitet e tua si ditët e një njeriu, ⁶sepse ti duhet të hetosh lidhur me fajin tim dhe të kërkosh mëkatin tim, ⁷megjithëse e di që nuk jam fajtor dhe që nuk ka njeri që mund të më çlirojë nga dora jote? ⁸Duart e tua më kanë bërë dhe më kanë dhënë trajtë por tani ti kërkon të më zhdukësh. ⁹Mbaj mend, të lutem, që më ke modeluar si argjila, dhe do të më bësh të kthehem në pluhur! ¹⁰A nuk më ke derdhur vallë si qumështi dhe më ke piksur si djathi? ¹¹Ti më ke veshur me lëkurë dhe me mish, më ke thurur me kocka dhe me nerva. ¹²Më ke dhënë jetë dhe dashamirësi, dhe providenca jote është kujdesur për frymën time, ¹³por këto gjëra i fshihje në zemrën tënde; tani unë e di që ti mendoje një gjë të tillë. ¹⁴Në qoftë se mëkatoj, ti më ndjek me sy dhe nuk më lë të pandëshkuar për fajin tim. ¹⁵Në qoftë se jam i keq, mjerë unë! Edhe sikur të jem i drejtë, nuk do të guxoja të ngrija kokën, i ngopur siç jam nga poshtërsia dhe duke parë mjerimin tim. ¹⁶Në rast se ngre kryet, ti më ndjek si luani, duke kryer përsëri mrekulli kundër meje. ¹⁷Ti i përtërin dëshmitarët kundër meje, e shton zemërimin tënd kundër meje dhe trupa gjithnjë të reja më sulmojnë. ¹⁸Pse, pra, më nxore nga barku? Të kisha vdekur, pa më parë sy njeriu! ¹⁹Do të kisha qenë sikur të mos kisha ekzistuar kurrë, i mbartur nga barku në varr. ²⁰A nuk janë vallë të pakta ditët e mia? Jepi fund, pra, lërmë të qetë që të mund ta mbledh pak veten; ²¹para se të shkoj për të mos u kthyer më, drejt vendit të errësirës dhe të hijes së vdekjes, ²²të vendit të territ dhe të errësirës së madhe të hijes së vdekjes, ku ka vetëm pështjellim, ku madje edhe drita është si errësira”.

11 ¹Atëherë Zofari nga Naamathi u përgjigj dhe tha: ²“Një mori e tillë fjalësh a do të mbetet pa përgjigje? A duhet të ketë të drejtë një njeri fjalëshumë? ³Llafet e tua a do t’ua mbyllin gojën njerëzve? Ti do të tallesh dhe asnjë mos të të bëjë me turp? ⁴Ti ke thënë: “Doktrina ime është e pastër dhe jam i pakritikueshëm para teje”. ⁵Por po të donte Perëndia të Diste dhe të hapte gojën e tij kundër teje, ⁶për të treguar të fshehtat e diturisë, sepse dituria e vërtetë është e shumëtrajtshme, atëherë do të mësoje se Perëndia harron një pjesë të fajit tënd. ⁷A mundesh ti të hulumtosh thellësitë e Perëndisë? A mund të depërtosh në përsosmërinë e të Plotfuqishmit? ⁸Janë më të larta se qielli; çfarë mund të bësh? janë më të thella se Sheoli: çfarë mund të dish? ⁹Madhësia e tyre është më e gjatë se toka dhe më e gjerë se deti. ¹⁰Në rast se Perëndia kalon, burgos dhe nxjerr në gjyq, kush mund t’ia pengojë këtë veprim? ¹¹Sepse ai i njeh njerëzit e rremë; e sheh padrejtësinë dhe e kqyr. ¹²Njeriu i pamend do të bëhet i urtë, kur kërrici i gomares së egër të bëhet njeri. ¹³Në rast se e përgatit zembrën tënde dhe shtrin ndaj saj duart e tua, ¹⁴në rast se largon padrejtësinë që është në duart e tua dhe nuk lejon që çoroditja të zërë vend në çadrat e tua, ¹⁵atëherë do të mund të lartosh ballin tënd pa njollë, do të jesh i patundur dhe nuk do të kesh frikë, ¹⁶sepse do të harrosh hallet e tua, do t’i kujtosh si uji që ka rrjedhur; ¹⁷jeta jote do të jetë më e ndritur se mesdita, edhe errësira për ty do të ishte si mëngjesi. ¹⁸Do të jesh i sigurt sepse ka shpresë; do të shikosh rreth e qark dhe do të pushosh në siguri. ¹⁹Do të biesh të Dësh dhe nuk do të ketë njeri që të të trembë dhe shumë persona do të kërkojnë favorin tënd. ²⁰Por sytë e të pabesëve do të treten; çdo shpëtim do t’u pritret, dhe shpresa e tyre do të jetë grahma e fundit”.

12 ¹Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ²“Pa dyshim ju jeni njerëz të urtë, dhe dituria do të marrë fund me ju. ³Edhe unë kam mendje si ju, dhe nuk bie më poshtë se ju; përveç kësaj, kush nuk i di gjërat si këto? ⁴Jam bërë gazi i miqve të mi; unë, të cilit Perëndia i përgjigjej kur i drejtohesha; të drejtin, të ndershmin, e kanë vënë në lojë. ⁵Një llambë, e përçmuar në mendimet e atyre që jetojnë në mes të të mirave, është përgatitur për ata të cilëve u merren këmbët. ⁶Çadrat e cubave përkundrazi janë të qeta dhe e ndjejnë veten të sigurt ata që provokojnë Perëndinë dhe që e hyjnizojnë forcën e tyre. ⁷Por pyeti tani kafshët dhe do të të mësojnë, zogjtë e qiellit dhe do të ta thonë, ⁸ose foli tokës, dhe ajo do të të mësojë, dhe peshqit e detit do të ta tregojnë. ⁹Midis tërë këtyre krijesave, cila nuk e di që dora e Zotit i ka bërë këto? ¹⁰Ai ka në dorë të tij jetën e çdo gjallesë dhe frymën e çdo qenieje njerëzore. ¹¹Veshi a nuk i shqyrton vallë fjalët, ashtu si i shijon qiellza ushqimet? ¹²Ndër pleqtë gjejmë diturinë, dhe gjatësia e ditëve u jep edhe gjykimin. ¹³Por tek ai gjejmë diturinë dhe forcën, atij i përkasin mendja dhe gjykimi. ¹⁴Në rast se ai shkatërron, askush nuk mund të rindërtojë; në rast se fut në burg dikë, askush nuk mund t’ia hapë. ¹⁵Në rast se i ndal ujërat, çdo gjë thahet; po t’i lërë të lira, përmbysin tokën. ¹⁶Ai zotëron forcën dhe diturinë; prej tij varen ai që mashtrohet dhe ai që mashtron. ¹⁷Ai i bën

këshilltarët të ecin zbathur, i bën gjyqtarët të pamend. ¹⁸ Këput verigat e imponuara nga mbretërit dhe lidh me zinxhirë ijat e tyre. ¹⁹ I bën që të ecin zbathur priftërinjtë dhe përmbys të fuqishmit. ²⁰ I lë pa gojë ata tek të cilët ka besim dhe i lë pa mend pleqtë. ²¹ Zbraz përçmimin mbi Dsnikët dhe ua liron brezin të fortëve. ²² Zbulon gjërat e thella të fshehura në terr dhe sjell në dritë hijen e vdekjes. ²³ I bën të mëdha kombet dhe pastaj i shkatërron, i zgjeron kombet dhe pastaj i mërgon. ²⁴ U heq arsyen sundimtarëve të tokës dhe i bën të enden në vende të shkreta pa rrugë. ²⁵ Ecin verbërisht në terr pa dritë dhe i bën të ecin si të dehur”.

13 ¹ “Ja, tërë këtë syri im e pa dhe veshi im e dëgjoji dhe e kuptoi. ² Atë që ju dini e di edhe unë; nuk vij pas jush. ³ Por do të dëshiroja të Das me të Plotfuqishmin, do të më pëlqente të diskutoja me Perëndinë; ⁴ sepse ju jeni trillues gënjeshtresh, jeni të gjithë mjekë pa asnjë vlerë. ⁵ Oh, sikur të heshtnit fare, kjo do të ishte dituria juaj. ⁶ Dëgjoni tani mbrojtjen time dhe vini re deklaratat e buzëve të mia. ⁷ A doni vallë të Disni në mënyrë të mbrapshtë në mbrotje të Perëndisë dhe të Disni në favor të tij me mashtrime? ⁸ A doni të përdorni anësi me të ose të mbroni një kauzë të Perëndisë? ⁹ Do të ishte më mirë për ju që ai t’ju hetonte, apo talleni me të ashtu si talleni me një njeri? ¹⁰ Me siguri ai do t’ju qortojë, në rast se fshehurazi veproni me anësi. ¹¹ Madhëria e tij vallë a nuk do t’ju kallë frikë dhe tmerri i tij a nuk do të bjerë mbi ju? ¹² Thëniet tuaja moralizuese janë proverba prej hiri, argumentet tuaja më të mira nuk janë veçse argumente prej argjila. ¹³ Heshtni dhe më lini mua të Das, pastaj le të më ndodhë çfarë të dojë. ¹⁴ Pse duhet ta mbaj mishin tim me dhëmbët dhe ta vë jetën time në duart e mia? ¹⁵ Ja, ai do të më vrasë, nuk kam më shpresë; sidoqoftë, do ta mbroj para tij qëndrimin tim. ¹⁶ Ai do të jetë edhe shpëtimi im, sepse një i pabesë nuk do të guxonte të paraqitej para tij. ¹⁷ Dëgjoni me vëmendje fjalimin tim dhe deklaratat e mia me veshët tuaj. ¹⁸ Ja, unë e kam përgatitur kauzën time; e di që do të njihem si i drejtë. ¹⁹ Kush kërkon, pra, të ahjet me mua? Sepse atëherë do të heshtja dhe do të vdisja. ²⁰ Vetëm mos bëj dy gjëra me mua, dhe nuk do t’i fshihem pranisë sate; ²¹ largoje dorën nga unë dhe tmerri yt të mos më kallë më frikë. ²² Pastaj mund edhe të më thërrasësh edhe unë do të përgjigjem, ose do të Das unë, dhe ti do të përgjigjesh. ²³ Sa janë fajet e mia dhe mëkatet e mia? Më bëj të ditur shkeljet e mia dhe mëkatin tim! ²⁴ Pse më fsheh fytyrën tënde dhe më konsideron si armikun tënd? ²⁵ Mos do vallë të trembësh një gjethe të shtyrë sa andej dhe këndeje dhe të ndjekësh ca kashtë të thatë? ²⁶ Pse shkruan kundër meje gjëra të hidhura dhe bën që të rëndojë mbi mua trashëgimia e fajeve të rinisë sime? ²⁷ Ti i vë këmbët e mia në pranga dhe kqyr me kujdes rrugët e mia; ti vendos një cak për tabanin e këmbëve të mia, ²⁸ Ndërkaq trupi im po shpërbëhet si një send i kalbur, si një rrobë që e ka grirë mola”.

14 ¹ “Njeriu i lindur nga një grua jeton pak ditë dhe është plot shqetësime. ² Mbin si një lule, pastaj pritet; ikën me vrap si një hije dhe nuk e ka të gjatë. ³ Mbi një qenie të tillë ti i mban sytë të hapur, dhe më bën që të dal në gjyq bashkë me ty. ⁴ Kush mund të nxjerrë një gjë të

pastër nga një gjë e papastër? Askush. ⁵ Sepse ditët e saj janë të caktuara, numri i muajve të saj varet nga ti, dhe ti i ke vendosur kuDj që nuk mund t'i kapërcejë. ⁶ Hiqe shikimin nga ai dhe lëre të qetë, deri sa të mbarojë ditën e tij si një argat. ⁷ Të paktën për drurin ka shpresë; në rast se pritet, rritet përsëri dhe vazhdon të mugullojë. ⁸ Edhe sikur rrënjët e tij të plaken nën tokë dhe tringu i tij të vdesë nën dhe, ⁹ me të ndjerë ujin, mugullon përsëri dhe lëshon degë si një bimë. ¹⁰ Njeriu përkundrazi vdes dhe mbetet i shtrirë për dhe; kur është duke nxjerrë frymën e fundit, ku është, pra? ¹¹ Mund të mungojnë ujërat në det dhe një lumë të meket dhe të thahet, ¹² por njeriu që dergjet nuk ngrihet më; sa të mos ketë më qiej, nuk do të zgjohet dhe nuk do të çohet më nga gjumi i tij. ¹³ Ah sikur të doje të më fshihje në Sheol, të më mbaje të fshehur sa të kalonte zemërimi yt, të më caktoje një afat dhe të më kujtoje! ¹⁴ Në qoftë se njeriu vdes, a mund të kthehet përsëri në jetë? Do të prisja çdo ditë të shërbimit tim të rëndë, deri sa të arrinte ora e ndryshimit tim. ¹⁵ Do të më thërrisje dhe unë do të të përgjigjesha; ti do të kishe një dëshirë të madhe për veprën e duarve të tua. ¹⁶ Atëherë ti do të më numëroje hapat, por nuk do të vije re mëkatet e mia; ¹⁷ do ta vulosje në një thes mëkatin tim dhe do ta mbuloje fajin tim. ¹⁸ Por ashtu si një mal rrëzohet dhe thërrmohet, ashtu si një shkëmb luan nga vendi i tij, ¹⁹ ashtu si ujërat gërryejnë gurët dhe vërshimet marrin me vete dheun, kështu ti shkatërron shpresën e njeriut. ²⁰ Ti e vë përfund për gjithnjë, dhe ai shkon; ti ia prish ftyrën dhe e dëbon. ²¹ Në rast se bijtë e tij janë të nderuar, ai nuk e di; po të jenë të përbuzur, ai nuk e vë re. ²² Ai ndjen vetëm dhembjen e madhe të mishit të tij dhe pikëllohet për veten e tij.

15 ¹ Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj dhe tha: ² “Një njeri i urtë a përgjigjet vallë me njohuri të kota, dhe a mbushet me erëra lindore? ³ Diskuton vallë me ligjërata boshe dhe me fjalë që nuk shërbejnë për asgjë? ⁴ Po, ti heq mëshirën dhe eliminon lutjen përpara Perëndisë. ⁵ Sepse prapësia jote t'i sugjeron fjalët dhe ti po zgjedh gjuhën e dinakëve. ⁶ Jo unë, por vetë goja jote të dënon, dhe vetë buzët e tua dëshmojnë kundër teje. ⁷ A je ti vallë i pari njeri që ka lindur apo je formuar përpara kodrave? ⁸ A e ke dëgjuar ti këshillën sekrete të Perëndisë apo vetëm ti zotëroke diturinë? ⁹ Çfarë di ti që ne nuk e dimë, ose çfarë kupton ti që nuk e kuptojmë edhe ne? ¹⁰ Midis nesh ka njerëz Dokëbardhë dhe pleq më të thinjur se ati yt. ¹¹ Të duken gjëra të vogla përdëllimet e Perëndisë dhe fjalët e ëmbla që të drejton ty? ¹² Pse, pra, zemra jote të çon larg dhe pse sytë e tu vetëtijnë, ¹³ duke e drejtuar zemërimin tënd kundër Perëndisë dhe duke nxjerrë nga goja jote fjalë të tilla?”. ¹⁴ “Ç’është njeriu që ta konsiderojë veten të pastër dhe i linduri nga një grua për të qenë i drejtë? ¹⁵ Ja, Perëndia nuk u zë besë as shenjtorëve të tij dhe qiejt nuk janë të pastër në sytë e tij; ¹⁶ aq më pak një qenie e neveritshme dhe e korruptuar, njeriu, që e pi paudhësinë sikur të ishte ujë! ¹⁷ Dua të të Das, më dëgjo; do të të tregoj atë që kam parë, ¹⁸ atë që të urtit tregojnë pa fshehur asgjë nga sa kanë dëgjuar prej etërve të tyre, ¹⁹ të cilëve vetëm iu dha ky vend dhe pa praninë e asnjë të huaji në radhët e tyre. ²⁰ I keqi heq

dhembje tërë jetën e tij dhe vitet e caktuara për tiranin janë të numëruara. ²¹ Zhurma të llahtarshme arrijnë në veshët e tij, dhe në kohën e bollëkut i sulet rrënuesi. ²² Nuk ka shpresë kthimi nga errësira, dhe shpata e pret. ²³ Endet e kërkon bukë, po ku mund ta gjejë? Ai e di se dita e territ është përgatitur në krah të tij. ²⁴ Fatkeqësia dhe ankthi i shtien frikë, e sulmojnë si një mbret gati për betejë, ²⁵ sepse ka shtrirë dorën e tij kundër Perëndisë, ka sDduar të Plotfuqishmin, ²⁶ duke u hedhur me kokëfortësi kundër tij me mburojat e tij të zbukuruara me tokëza. ²⁷ Ndonëse fytyra e tij është e mbuluar me dhjamë dhe ijet e tij janë fryrë nga shëndoshja e tepërt; ²⁸ ai banon në qytete të shkretuara, në shtëpi të pabanuara që do të katandisen në grumbuj gërmadhash. ²⁹ Ai nuk do të pasurohet dhe fati i tij nuk ka për të vazhduar, as edhe pasuria e tij nuk do të shtohet mbi tokë. ³⁰ Nuk do të arrijë të çlirohet nga terri, Daka do të thajë lastarët e tij, dhe do të çohet larg nga fryma e gojës së tij. ³¹ Të mos mbështetet te kotësia; duke gënjyer veten, sepse kotësia ka për të qenë shpërblimi i tij. ³² Do të kryhet para kohe, dhe degët e tij nuk do të gjelbërojnë më. ³³ Do të jetë si një hardhi nga e cila merret rrushi ende i papjekur, si ulliri nga i cili shkundet lulja. ³⁴ Sepse familja e hipokritëve do të jetë shterpë dhe zjarri do të përpijë çadrat e njeriut të korruptuar. ³⁵ Ata sajojnë paudhësinë dhe shkaktojnë shkatërrimin; në gjirin e tyre bluhet mashtrimi.

16 ¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ² “Gjëra të tilla kam dëgjuar shumë! Të gjithë ju jeni ngushëllues të mërzitshëm! ³ Kur do të marrin fund fjalimet tuaja boshe? Ose çfarë të shtyn të përgjigjesh? ⁴ Edhe unë mund të Disja si ju, po të ishit ju në vendin tim; do të mund të radhitja fjalë kundër jush duke tundur kokën time kundër jush. ⁵ Por do t’ju jepja kurajo me gojën time dhe ngushëllimi i buzëve të mia do ta lehtësonte dhembjen tuaj. ⁶ Në rast se Das, dhembja ime nuk pakësohet, në qoftë se nuk Das më, çfarë lehtësimi kam? ⁷ Por tani ai më ka çuar në pikën e fundit të forcave të mia. Ti ke shkatërruar tërë familjen time; ⁸ më ke mbuluar me rrudha dhe kjo dëshmon kundër meje, dobësia ime ngrihet dhe dëshmon kundër meje. ⁹ Zemërimi i tij më grin dhe më përndjek, kërcëllin dhëmbët kundër meje; Armiku im mpreh shikimin mbi mua. ¹⁰ Duke hapur gojën e tyre kundër meje, ata më godasin me përçmim mbi faqet, mblidhen tok kundër meje. ¹¹ Perëndia më ka dhënë në duart e të pabesëve, më ka dorëzuar në duart e njerëzve të këqij. ¹² Jetoja i qetë, por ai më shkatërroi, më kapi për qafe dhe më bëri copë-copë, dhe më shndërroi në objekt goditjeje. ¹³ Harkëtarët e tij më rrethojnë në çdo anë, më shpon pa mëshirë veshkat, derdh për tokë vrerin tim. ¹⁴ Ai më sulmon vazhdimisht me forcë, më sulet si një luftëtar. ¹⁵ kam qepur një grathore mbi lëkurën time, e kam ulur ballin tim në pluhur, ¹⁶ Fytyra ime është e kuqe nga të qarat dhe mbi qepallat e mia po zë vend hija e vdekjes, ¹⁷ megjithëse nuk ka asnjë dhunë në duart e mia, dhe lutja ime është e pastër. ¹⁸ O tokë, mos e mbulo gjakun tim, dhe britma ime mos gjeftë asnjë vend qetësimi. ¹⁹ Që tani, ja, dëshmitari im është në qiell, garanti im është lart. ²⁰ Shokët e mi më përqeshin, por sytë e mi derdhin lotë përpara Perëndisë. ²¹ Le të përkrahë ai arsyetimet e njeriut pranë Perëndisë, ashtu

si bën njeriu me fqinjën e tij. ²²Do të kalojnë në të vërtetë edhe pak vjet akoma dhe unë do të shkoj pastaj në një rrugë pa kthim.

17 ¹“Fryma ime u copëtua, ditët po më shuhen, varri po më pret. ²A nuk jam i rrethuar nga njerëz që më përqeshin. Syri im ndalet mbi fyerjet e tyre. ³Më jep, pra, një peng pranë teje, përndryshe kush do të më shtrëngonte dorën si garant? ⁴Nga që i ke penguar mendjet e tyre të kuptojnë, prandaj nuk do t’i bësh të triumfojnë. ⁵Kush i tradhton miqtë deri sa t’i grabisë, ka për t’i parë më pak sytë e fëmijëve të tij. ⁶Por unë prej tij jam bërë gazi i popujve dhe jam katandisur në një njeri të cilin e pështyjnë në fytyrë. ⁷Syri më erret për shkak të dhembjes dhe tërë gjymtyrët e mia nuk janë veçse hije. ⁸Njerëzit e drejtë habiten nga kjo, dhe i pafajmi ngrihet kundër të pabesit. ⁹Megjithatë i drejti mbetet i lidhur fort me rrugën e tij, dhe ai që i ka duart e pastra fortësohet gjithnjë e më tepër. ¹⁰Sa për ju të gjithë, kthehuni, ejani, pra, sepse midis jush nuk po gjej asnjë njeri të urtë. ¹¹Ditët e mia shkuan dhe planet e mia u prishën, pikërisht ato dëshira që unë ushqoja në zemër. ¹²Ata e ndërrojnë natën në ditë, “drita është afër”, thonë, për shkak të errësirës. ¹³Në rast se e pres Sheolin si shtëpinë time në rast se e shtrij shtrojen time në terr, ¹⁴në rast se i them vendvarrit: “Ti je ati im”, dhe krimbave: “Jeni nëna ime dhe motra ime”, ¹⁵ku është, pra, shpresa ime? Kush mund të dallojë ndonjë shpresë për mua? ¹⁶A do të zbres vallë në portat e Sheolit, kur do të gjej më bashkë prehje në pluhur?”.

18 ¹Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj dhe tha: ²“Kur do t’u japësh fund fjalëve? Bëhu i zgjuar dhe pastaj Dasim. ³Pse jemi konsideruar si kafshë dhe jemi konsideruar të përçmuar në sytë e tu? ⁴Ti që ha veten nga zemërimi, a duhet të braktiset toka për shkakun tënd apo shkëmbi të luajë nga vendi i tij? ⁵Po, drita e të keqit shuhet dhe Daka e zjarrit të tij nuk ndrit më. ⁶Drita në çadrën e tij po meket dhe llamba e tij mbi të po shuhet. ⁷Hapat e tij të fuqishëm shkurtohen dhe vetë planet e tij po e çojnë në greminë. ⁸Sepse këmbët e tij e shtyjnë në rrjetë dhe ai do të bjerë në ndonjë lak. ⁹Një çark e kap nga thembra dhe një lak e mban fort. ¹⁰Për të ka një lak të fshehur në tokë dhe një çark të vënë në shteg. ¹¹Gjëra të tmerrshme e trembin nga çdo anë dhe e ndjekin në çdo hap. ¹²Forca e tij pakësohet për shkak të urisë dhe shkatërrimi është gati ta godasë anash. ¹³Gëlltit copa të lëkurës së tij; i parëlinduri i vdekjes gllabëron gjymtyrët e tij. ¹⁴Atë e rrëmbejnë nga çadra tij që e dinte të sigurt dhe e çojnë para mbretit të tmerrit. ¹⁵Në çadrën e tij banon ai që nuk është nga të vetët, dhe mbi shtëpinë e tij hedhin sqfur. ¹⁶Rrënjët poshtë thahen dhe degët lart priten. ¹⁷Kujtimi i tij zhduket nga toka dhe emri i tij nuk do të përmendet më nëpër rrugë. ¹⁸Ai shtyhet nga drita në terr dhe atë e përzënë nga bota. ¹⁹Nuk ka as bij, as pasardhës në popullin e tij dhe asnjë që të mbijetojë në banesën e tij. ²⁰Fundi i tij i lë të habitur ata që e kanë ndjekur dhe mbeten të tmerruar ata që e kanë pararendur. ²¹Pikërisht kështu janë banesat e njerëzve të këqij, dhe ky është vendi i atij që nuk e njeh Perëndinë”. Përgjigja e pestë e Jobit; ai e ndjen veten të përçesur; gjithçka është kundër tij

19¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ²“Deri kur do të hidhëroni shpirtin tim dhe do të më mundoni me ligjëratat tuaja? ³U bënë dhjetë herë që më përqeshni dhe nuk keni turp që më fyeri. ⁴Edhe sikur të ishte e vërtetë që kam gabuar, gabimi im më përket vetëm mua. ⁵Por në rast se doni pikërisht të bëheni kryelartë me mua duke më qortuar për objektin e turpit tim, ⁶mësoni atëherë që Perëndia më ka trajtuar në mënyrë të padrejtë dhe më ka zënë në rrjetat e tij. ⁷Ja, unë bërtas: “Dhunë!”, por nuk kam asnjë përgjigje; bërtas për ndihmë, por drejtësi nuk ka! ⁸Më ka prerë rrugën dhe kështu nuk mund të kaloj; përhapi terrin në rrugën time. ⁹Më ka zhveshur nga nderi im dhe më ka hequr nga koka kurorën. ¹⁰Më ka shkatërruar nga të gjitha anët dhe unë po shkoj; e ka shkukur si një dru shpresën time. ¹¹Zemërimi i tij kundër meje është, ndezur dhe më konsideron si armik të tij. ¹²Ushtarët e tij kanë ardhur të gjithë së bashku dhe kanë ndërtuar rrugën e tyre kundër meje; kanë ngritur kampin e tyre rreth çadrës sime. ¹³Ai ka larguar nga unë vëllezërit e mi, dhe të njohurit e mi janë bërë plotësisht të huaj me mua. ¹⁴FareDsi im më ka braktisur dhe miqtë e mi të ngushtë më kanë harruar. ¹⁵Shërbëtorët dhe shërbëtoret e mi më trajtojnë si një njeri të huaj, në sytë e tyre jam një i huaj. ¹⁶Thërras shërbëtorin tim, por ai nuk përgjigjet; duhet t’i lutem me gojën time. ¹⁷Fryma ime është e neveritshme për gruan time, dhe jam i neveritshëm edhe për fëmijët e barkut tim. ¹⁸Edhe fëmijët më përçmojnë; në rast se provoj të ngrihem, Dasi kundër meje. ¹⁹Tërë miqtë më të ngushtë kanë lemeri prej meje, edhe ata që doja janë ngritur kundër meje. ²⁰Kockat e mia i ngjiten lëkurës sime dhe mishit tim dhe nuk më ka mbetur veç se lëkura e dhëmbëve. ²¹Mëshiro mëni, mëshiro mëni, të paktën ju, miqtë e mi, sepse dora e Perëndisë më ka goditur. ²²Pse më persekutoni si bën Perëndia dhe nuk ngopeni kurrë me mishin tim? ²³Ah sikur fjalët e mia të ishin të shkruara; ah sikur të kishin zënë vend në një libër; ²⁴sikur të ishin të gdhendura përjetë mbi një shkëmb me një stil prej hekuri dhe me plumb! ²⁵Por unë e di që Shpëtimtari im jeton dhe që në fund do të ngrihet mbi tokë. ²⁶Mbas shkatërrimit të lëkurës sime, në mishin tim do të shoh Perëndinë. ²⁷Do ta shoh unë vetë; sytë e mi do ta sodisin, dhe jo një tjetër. Po më shkrihet zemra. ²⁸Në rast se thoni: “Pse e persekutojmë?”; kur rrënja e këtyre të këqijave ndodhet tek unë, ²⁹ju druani për veten tuaj shpatën, sepse zemërimi sjell ndëshkimin e shpatës, me qëllim që të dini që ekziston një gjykim”.

20¹ Atëherë Zofari nga Naamathi u përgjigj dhe tha: ²“Për këtë mendimet e mia më shtojnë të përgjigjem, për shkak të shqetësimit që ndjej brenda vetes sime. ³Kam dëgjuar një qortim që më turpëron, por fryma ime më shtyn të përgjigjem ashtu si e gjykoj. ⁴A nuk e di ti që gjithnjë, qysh prej kohës që njeriu u vu mbi tokë, ⁵triumfi i të këqijve zgjat pak dhe gëzimi i të pabesëve zgjat vetëm një çast? ⁶Edhe sikur madhështia e tij të arrinte deri në qiell dhe koka e tij të prekte retë, ⁷ai do të vdesë për gjithmonë si jashtëqitjet e tij; ata që e kanë parë do të thonë: “Ku është?”. ⁸Do të Dëgjohet si një ëndërr dhe nuk do të gjendet më; do të zhduket si një vegim nate. ⁹Syri që e shihte, nuk do ta dallojë më; edhe

banesa e tij nuk do ta shohë më. ¹⁰ Bijtë e tij do të kërkojnë të Dtojnë favorin e të varfërve dhe duart e tij do të rivendosin pasurinë e tij. ¹¹ Forca rinore që i mbushte kockat do të dërgjet në pluhur bashkë me të. ¹² Edhe sikur e keqja të jetë e ëmbël në gojën e tij, ai e fsheh atë nën gjuhë, ¹³ nuk lejon që të dalë që andej por vazhdon ta mbajë në gojë. ¹⁴ Por ushqimi i tij, që është në zorrët e veta transformohet dhe bëhet një helm gjarpëri brenda tij. ¹⁵ Ai do të vjellë pasuritë që ka gëlltitur; vetë Perëndia do t'ia nxjerrë nga barku. ¹⁶ Ai ka thithur helm gjarpëri, gjuha e një nepërke do ta vrasë. ¹⁷ Nuk ka për të parë më lumenj as përrenj që rrjedhin me mjaltë dhe gjalpë. ¹⁸ Do të kthejë atë për të cilën është lodhur pa e vënë aspak në gojë; nuk do të ketë asnjë gëzim nga përditimet e tregtisë së tij. ¹⁹ Sepse ka shtypur dhe braktisur të varfrin, ka shtënë në dorë me forcë një shtëpi që nuk e kishte ndërtuar. ²⁰ Duke qenë se lakmia e tij nuk ka njohur kurrë qetësi, ai nuk do të shpëtojë asgjë nga gjërat që dëshironte aq shumë. ²¹ Asgjë nuk do t'i shpëtojë pangopësisë së tij, prandaj mirëqënia e tij nuk do të zgjasë. ²² Kur të jetë në kulmin e bollëkut do të gjendet ngushtë; dora e të gjithë atyre që vuajnë do të ngrihet kundër tij. ²³ Kur të jetë bërë gati për të mbushur barkun, Perëndia do të dërgojë mbi të zjarrin e zemërimit të tij, që do të bjerë mbi të kur të jetë duke ngrënë. ²⁴ Ai mund të shpëtojë nga një armë prej hekuri, por atë do ta shpojë një hark prej bronzi. ²⁵ Nxirret shigjeta që del nga trupi i tij, maja e shndritshme del nga vreri i tij, atë e pushton tmerri. ²⁶ Errësirë e plotë është caktuar për thesaret e tij; do ta konsumojë një zjarr jo i nxitur; ata që kanë mbetur në çadrën e tij do të jenë në ankth. ²⁷ Qielli do të zbulojë paudhësinë e tij dhe toka do të ngrihet kundër tij. ²⁸ Të ardhurat e shtëpisë së tij do t'i merren, do t'i marrin në ditën e zemërimit të tij. ²⁹ Ky është fati që Perëndia i cakton njeriut të keq, trashëgimi që i është dhënë nga Perëndia.

21 ¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ² “Dëgjoni me kujdes atë që kam për të thënë, dhe kjo të jetë kënaqësia që më jepni. ³ Kini durim me mua dhe më lini të Das dhe, kur të kem folur, edhe talluni me mua. ⁴ A ankohe vallë për një njeri? Dhe pse fryma ime nuk duhet të trishtohet? ⁵ Shikomëni dhe habituni, dhe vini dorën mbi gojë. ⁶ Kur e mendoj, më zë frika dhe mishi im Dllon të dridhet. ⁷ Pse, pra, jetojnë të pabesët dhe pse plaken dhe shtojnë pasuritë e tyre? ⁸ Pasardhësit e tyre fuqizohen bashkë me ta nën vështrimet e tyre dhe fëmijët e tyre lulëzojnë në sytë e tyre. ⁹ Shtëpitë e tyre janë në siguri, pa tmerre, dhe fshikulli i Perëndisë nuk rëndon mbi ta. ¹⁰ Demi i tyre mbars dhe nuk gabon, lopa e tyre pjell pa dështuar. ¹¹ Dërgojnë jashtë si një kope të vegjlit e tyre dhe bijtë e tyre hedhin valle. ¹² Këndojnë në tingujt e timpanit dhe të qestes dhe kënaqen me zërin e Dautit. ¹³ I kalojnë në mirëqënie ditët e tyre, pastaj një çast zbresin në Sheol. ¹⁴ Megjithatë i thonin Perëndisë: “Largohu nga ne, sepse nuk dëshirojmë aspak të njohim rrugët e tua. ¹⁵ Kush është i Plotfuqishmi të cilit duhet t'i shërbejmë? Ç'përDtojmë veç kësaj kur e lusim?”. ¹⁶ Ja, begatia e tyre a nuk është vallë në duart e tyre? Këshilla e të pabesëve është mjaft larg meje. ¹⁷ Sa herë shuhet llamba e të këqijve ose shkatërimi bie mbi ta, vuajtjet që Perëndia cakton në zemërimin e tij? ¹⁸ A janë ata si

kashta përpara erës ose si byku që e merr me vete stuhia? ¹⁹ Ju thoni se Perëndia ruan dënimin e paudhësisë së dikujt për bijtë e tij. Ta shpaguejë Perëndia, që ai të mund ta kuptojë. ²⁰ Të shohë me sytë e tij shkatërrimin e vet dhe të pijë nga zemërimi i të Plotfuqishmit! ²¹ Çfarë i hyn në punë në fakt shtëpia e tij mbas vdekjes, kur numri i muajve të tij është mbushur? ²² A mundet ndokush t'i mësojë Perëndisë njohuri, atij që gjykon ata që ndodhen atje lart? ²³ Dikush vdes kur ka plot fuqi, i qetë dhe i sigurt; ²⁴ ka kovat plot me qumësht dhe palca e kockave të tij është e freskët. ²⁵ Një tjetër përkundrazi vdes me shpirt të hidhëruar, pa pasë shijuar kurrë të mirën. ²⁶ Që të dy dergjen bashkë në pluhur dhe krimbat i mbulojnë. ²⁷ Ja, unë i njoh mendimet tuaja dhe planet me të cilat doni të ushtroni dhunën kundër meje. ²⁸ Në fakt ju thoni: “Ku është shtëpia e princit, dhe ku është çadra, banesa e njerëzve të këqij?”. ²⁹ Nuk i keni pyetur ata që udhëtojnë dhe nuk i njihni shenjat e tyre? ³⁰ Njerëzit e këqij në fakt shpëtojnë ditën e shkatërrimit dhe çohen në shpëtim ditën e zemërimit. ³¹ Kush e qorton për sjelljen e tij dhe kush i jep shpagim për atë që ka bërë? ³² Atë e çojnë në varr dhe i bëjnë roje varrit të tij. ³³ Plisat e luginës do të jenë të ëmbël për të; tërë njerëzia do ta ndjekë, ndërsa një mori pa fund i shkon para. ³⁴ Si mund të më ngushëlloni pra, me fjalë të kota, kur nga fjalët tuaja nuk mbetet veçse gënjeshtra?”.

22 ¹ Atëherë Elifazi nga Temani u përgjigj dhe tha: ² “A mundet vallë njeriu t'i sigurojë ndonjë përditë Perëndisë? Me siguri i urti i sjell të mirë vetvetes. ³ Çfarë kënaqësie ka prej saj i Plotfuqishmi, në rast se ti je i drejtë, ose çfarë përditimi ka në qoftë se ti ke një sjellje të ndershme? ⁴ Mos vallë nga frika që ka prej teje ai ndëshkon dhe hyn në gjyq me ty? ⁵ Apo ka gjasë më shumë se kjo ka si shkak ligësinë tënde të madhe dhe fajet e tua të shumta? ⁶ Pa arsye në fakt ti merrje pengje nga vëllezërit e tu dhe i zhvishje të zhveshurit nga rrobat e tyre. ⁷ Nuk i jepje ujë të lodhurit dhe i refuzoje bukën të uriturit. ⁸ Toka i përkiste njeriut të fuqishëm dhe banonte në të njeriu i nderuar. ⁹ E ktheje gruan e ve me duar bosh, dhe krahët e jetimëve ishin të këputur. ¹⁰ Ja pse je rrethuar kudo nga leqe dhe drithma të papritura të turbullojnë, ¹¹ ose një errësirë në të lejon të shikosh dhe një vërshim uji të përmbyt. ¹² A nuk është Perëndia lart në qiejt? Shiko yjet e larta, sa lart ndodhen! ¹³ Dhe ti thua: “Çfarë di Perëndia? A mund të gjykojë nëpërmjet territ të dendur? ¹⁴ Re të dendura e mbulojnë dhe kështu nuk mund të shikojë, dhe shëtit mbi kupën e qiejve”. ¹⁵ A dëshiron ti të ndjekësh rrugën e lashtë të përshkuar prej kohe nga njerëzit e këqij, ¹⁶ që e çuan larg para kohe, dhe themelin e të cilëve e mori një lum që vërshonte? ¹⁷ Ata i thonin Perëndisë: “Largohu nga ne! Çfarë mund të na bëjë i Plotfuqishmi?”. ¹⁸ Megjithatë Perëndia ua kishte mbushur shtëpitë me të mira. Por unë u rri larg këshillave të të pabesëve. ¹⁹ Të drejtët e shohin këtë dhe gëzohen, dhe i pafajmi tallet me ta; ²⁰ po, me siguri, armiqtë tanë po shkatërrohen, dhe zjarri po përpin atë që mbetet. ²¹ Pajtohu, pra, me Perëndinë dhe do të kesh siguri; kështu do të kesh mirëqënie. ²² Prano udhëzime nga goja e tij dhe shtjeri fjalët e tij në zemrën tënde. ²³ Në rast se kthehesh tek i Plotfuqishmi, do të

rimëkëmbesh; në qoftë se largon paudhësinë nga çadrat e tua ²⁴ dhe u hedh arin në pluhur dhe arin e ODrit ndër gurët e përroit, ²⁵ atëherë i Plotfuqishmi do të jetë ari yt, thesari yt prej argjendi. ²⁶ Sepse atëherë do të gjesh kënaqësinë tënde tek i Plotfuqishmi dhe do të ngresh fytyrën në drejtim të Perëndisë. ²⁷ Do t'i lutesh dhe ai do të të plotësojë dëshirën dhe ti do të realizosh kushtet që ke lidhur. ²⁸ Do të vendosësh një gjë dhe ajo do të dalë mbarë, dhe mbi udhën tënde do të shkëlqejë drita. ²⁹ Kur do të poshtërojnë, ti do të thuash: “Ngritja do të vijë”. Ai do të përkrahë të përulurin ³⁰ dhe do të çlirojë edhe atë që nuk është i pafajmë; po, ai do të çlirohet nga shkak i pastëtisë së duarve të tua”.

23 ¹ Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: ² “Edhe sot vajtimi im është i dhimbshëm; dora ime është e dobët për shkak të rënkimit tim. ³ Ah, sikur të dija ku ta gjeja, që të mund të arrija deri në fronin e tij! ⁴ Do ta parashtroja çështjen time para tij, do ta mbushja gojën time me argumente. ⁵ Do të dija fjalët me të cilat do të më përgjigjej, dhe do të kuptoja atë që kishte për të më thënë. ⁶ A do të më kundërshtonte me forcë të madhe? Jo, përkundrazi do të më kushtonte vëmendje. ⁷ Atje njeriu i drejtë do të mund të diskutonte me të, kështu gjyqtari im do të më shpallte të pafajshëm përjetë. ⁸ Ja, po shkoj në lindje, por aty nuk është; në perëndim, por nuk e shoh; ⁹ vepron në veri, por nuk e shoh; kthehet nga jugu, por nuk arrij ta shikoj. ¹⁰ Por ai e njeh rrugën që unë kam marrë; sikur të më provonte, do të dilja si ari. ¹¹ Këmba ime ka ndjekur me përpikmëri gjurmët e tij, i jam përmbajtur rrugës së tij pa devijuar; ¹² nuk jam larguar nga urdhërimet e buzëve të tij, përdtova shumë nga fjalët që kanë dalë prej gojës së tij më tepër se nga racioni tim i ushqimit. ¹³ Por atij nuk i gjendet shoku, kush, pra, mund ta ndryshojë? Atë që do, ai e bën, ¹⁴ kështu ai do të realizojë plotësisht atë që ka dekretuar kundër meje, dhe plane të tilla ka mjaft të tjera. ¹⁵ Prandaj në prani të tij e ndjej veten të tmerruar; kur e mendoj këtë, ia kam frikën atij. ¹⁶ Perëndia ma ligështon zemrën, i Plotfuqishmi më tmerron. ¹⁷ Sepse nuk u asgjësova përpara territ; dhe ai nuk e fshehu terrin e dëndur nga fytyra ime”.

24 ¹ “Pse vallë i Plotfuqishmi nuk i rezervon vetes kohëra dhe ata që e njohin nuk shohin ditët e tij? ² Disa zhvendosin kuDjtë, marrin me forcë kopetë dhe i çojnë në kullotë; ³ u marrin gomarin jetimëve dhe marrin peng kaun e gruas së ve; ⁴ i shtyjnë jashtë rruge nevojtarët, kështu tërë të varfrit e vendit janë të detyruar të fshihen. ⁵ Ja ku janë, si gomarë të egjër në shkretëtirë dalin në punën e tyre herët në mëngjes për të kërkuar ushqim; shkretëtira jep ushqim për ta dhe për bijtë e tyre. ⁶ Mbledhin forazhin e tyre në fushat dhe mbledhin vilet e pavjela në vreshtin e të pabesit. ⁷ E kalojnë natën lakuriq, pa rroba, dhe nuk kanë me se të mbulohen nga të ftohtit. ⁸ Të lagur nga rrebeshet që vijnë nga malet, për mungesë strehe shtrëngohen pas shkëmbinjve. ⁹ Të tjerë e rrëmbejnë nga gjiri jetimin dhe marrin pengje nga të varfrit. ¹⁰ E detyrojnë të varfrin të shkojë pa rroba dhe u marrin duajt të uriturve. ¹¹ Bëjnë vaj midis mureve të të pabesëve, e shtrydhin rrushin në trokull, por kanë etje. ¹² Vajtimi i atyre që po vdesin ngrihet nga qyteti, shpirti i të plagosurve

kërkon ndihmë, por Perëndia nuk i vë mend të keqes që u ka bërë. ¹³Të tjerë janë armiq të dritës, nuk njohin rrugët e saj dhe nuk qëndrojnë në shtigjet e saj. ¹⁴Vrasësi ngrihet në të gdhirë, për të vvarë të varfrin dhe nevojtarin; natën përkundrazi sillet si vjedhësi. ¹⁵Syri i shkelësit të kurorës bashkëshortore pret muzgun duke menduar: “Askush nuk do të më shohë”, dhe vë një vel mbi fytyrën e tij. ¹⁶Natën depërtojnë nëpër shtëpitë; ditën rrinë mbyllur; nuk e njohin dritën. ¹⁷Mëngjesi është për ta si hija e vdekjes, sepse ata i njohin mirë tmerret e hijes së vdekjes. ¹⁸Kalojnë shpejt mbi sipërfaqen e ujërave, pjesa e tyre është e mallkuar mbi tokë, dhe askush nuk do të hynte më në vreshtat e tyre. ¹⁹Ashtu si thatësia dhe vapa tretin ujërat e dëborës, kështu bën edhe Sheoli me atë që ka mëkatuar. ²⁰Gjiri i nënës e harron, krimbat e hanë duke e shijuar; atë nuk do ta kujtojnë më; i keqi do të pritet si një dru. ²¹Ai gëlltiste gruan shterpë që nuk ka fëmijë dhe nuk i bënte asnjë të mirë gruas së ve! ²²Por Perëndia me forcën e tij tërheq tutje të fuqishmit dhe, në qoftë se shfaqen përsëri, asnjeri nuk mund të jetë i sigurt për jetën e tij. ²³U jep siguri dhe ata i besojnë asaj; megjithatë sytë e tij kundrojnë rrugët e tyre. ²⁴Ngrihen për pak kohë, por pastaj nuk janë më; rrëzohen dhe çohen tutje si gjithë të tjerët; priten si kokat e kallinjve të grurit. ²⁵Në qoftë se nuk është kështu, kush mund të më përgënjeshtrojë dhe të shfuqizojë vlerën e fjalëve të mia?”.

25 ¹Atëherë Bildadi nga Shuahu u përgjigj dhe tha: ²“Atij i përkasin sundimi dhe terrori: ai sjell paqen në vendet e tij shumë të larta. ³A mund të llogariten vallë ushtritë e tij? Dhe mbi kë nuk del drita e tij? ⁴Si mund të jetë, pra, njeriu i drejtë përpara Perëndisë, ose si mund të jetë i pastër një i lindur nga një grua? ⁵Dhe në se edhe hëna nuk shkëlqen dhe yjet nuk janë të pastër në sytë e tij, ⁶aq më pak njeriu, që është një vemje, biri i njeriut që është një krimb!”.

26 ¹Atëherë Jobi u përgjigj dhe tha: “Si e ke ndihmuar të dobëtin, ²ose si e ke ndihmuar krahun pa forcë? ³Si e ke këshilluar atë që nuk ka dituri, dhe çfarë njohurish të mëdha i ke komunikuar? ⁴Kujt ia ke drejtuar fjalët e tua, dhe e kujt është fryma që ka dalë prej teje? ⁵Të vdekurit dridhen nën ujërat, dhe kështu bëjnë edhe banorët e tyre. ⁶Para atij Sheoli është i zbuluar, Abadoni është pa vel. ⁷Ai shtrin veriu në zbrazëti dhe e mban tokën pezull mbi hiçin. ⁸I mbyll ujërat në retë e tij, por ato nuk çahen nën peshën e tyre. ⁹E mbulon pamjen e fronit të tij, duke shtrirë mbi të retë e tij. ¹⁰Ka shënuar një kuD të veçantë mbi sipërfaqen e ujërave, në kuDrin e dritës me terrin. ¹¹Kollonat e qiellit dridhen dhe habiten nga kërcënimi i tij. ¹²Me forcën e tij qetëson detin, me zgjuarsinë tij ka rrëzuar Rahabin. ¹³Me Frymën e tij ka zbukuruar qiejt, dora e tij ka shpuar tejpertej gjarpërin dredharak. ¹⁴Ja, këto janë vetëm thekët e veprave të tij. Ç’murmurimë të lehtë të tij arrijmë të dëgjojmë! Por vallë kush do të arrijë të kuptojë gjëmimin e fuqisë së tij?”

27 ¹Jobi e mori fjalën përsëri dhe tha: ²“Ashtu si rron Perëndia që më ka hequr të drejtën time dhe i Plotfuqishmi që më ka hidhëruar shpirtin, ³deri sa të ketë një frymë jete tek unë dhe të jetë fryma e

Perëndisë në Dëgrat e hundës sime, ⁴ buzët e mia nuk do të thonë asnjë ligësi, as gjuha ime nuk ka për të shqiptuar asnjë gjë të re. ⁵ Nuk do të pranoj që ju keni të drejtë; deri në regëtimat e fundit nuk do të heq dorë nga ndershmëria ime. ⁶ Do të qëndroj i patundur në drejtësinë time, pa bërë lëshime; zemra nuk më qorton asnjë nga ditët e mia. ⁷ Armiku im qoftë si njeriu i keq, dhe ai që ngrihet kundër meje ashtu si njeriu i padrejtë. ⁸ Çfarë shprese mund të ketë në fakt i pabesi, edhe sikur të arrijë të sigurojë Dtime, kur Perëndia i heq jetën? ⁹ A do ta dëgjojë Perëndia britmën e tij, kur mbi të do të bjerë fatkeqësia? ¹⁰ A do t'i vërë kënaqësitë e tij vallë tek i Plotfuqishmi dhe do të kërkojë ndihmën e Perëndisë në çdo kohë? ¹¹ Do t'ju jap mësimë mbi fuqinë e Perëndisë, nuk do t'ju fsheh qëllimet e të Plotfuqishmit. ¹² Por ju të gjithë i keni vënë re këto gjëra, pse, pra, silleni në mënyrë kaq të kotë? ¹³ Ky është fati që Perëndia i rezervon njeriut të keq, trashëgimia që njerëzit që përdorin dhunën marrin nga i Plotfuqishmi. ¹⁴ Në rast se ka një numër të madh bijsh, këta i destinohen shpatës, dhe trashëgimtarët e tij nuk do të kenë bukë për t'u ngopur. ¹⁵ Ata që do të mbijetojnë pas tij do të varrosen nga vdekja dhe të vejat e tyre nuk do të qajnë. ¹⁶ Në rast se grumbullon argjend si pluhur dhe mbledh rrobe si baltë, ¹⁷ ai i grumbullon, por do t'i veshë i drejti, dhe argjendin do ta ndajë i pafajmi. ¹⁸ Ai ndërton shtëpinë e tij si një mole, si një kasolle që e ka bërë një rojtar. ¹⁹ I pasuri bie në shtrat, por nuk do të bashkohet me njerëzit e tij; hap sytë dhe nuk është më. ²⁰ Tmerri e kap në befasi si ujërat; në mes të natës një furtunë e rrëmben tinëzisht. ²¹ Era e lindjes e merr me vete dhe ai ikën, e fshin nga vendi i tij si një vorbull. ²² Ajo sulet kundër tij pa mëshirë, ndërsa ai kërkon në mënyrë të dëshpëruar të shpëtojë nga ajo dorë, ²³ njerëzia duartroket në mënyrë tallëse për të dhe fërshëllen kundër tij nga vendi ku ndodhet”.

28 ¹ “Me siguri ka një minierë për argjendin dhe një vend ku bëhet raĎnimi i arit. ² Hekuri nxirret nga toka dhe guri i shkrirë jep bakrin. ³ Njeriu i jep fund territ dhe hulumton thellësitë më të mëdha në kërkim të gurëve të varrosur në terr dhe në hijen e vdekjes. ⁴ Ai çel një pus larg vendbanimit, në vende të harruara nga këmbësorët; janë pezull dhe lëkunden larg njerëzve. ⁵ Sa për tokën, prej asaj del buka, por nga poshtë është e trazuar nga zjarri. ⁶ Gurët e saj janë banesa e saĎrëve dhe përmbajnë pluhur ari. ⁷ Shpendi grabitqar nuk e njuh shtegun dhe as syri i skifterit nuk e ka parë kurrë. ⁸ Bishat e egra nuk e kanë përshkruar dhe as luani nuk ka kaluar kurrë andej. ⁹ Njeriu vë dorë mbi strallin dhe i rrëzon malet nga rrënjët. ¹⁰ Hap galeri ndër shkëmbinj dhe syri i tij sheh gjithçka që është e çmuar. ¹¹ Zë rrjedhat ujore që të mos rrjedhin, dhe nxjerr në dritë gjërat e fshehura. ¹² Po ku mund ta gjesh diturinë, dhe ku është vendi i zgjuarsisë? ¹³ Njeriu nuk ua di vlerën dhe ajo nuk gjendet mbi tokën e të gjallëve. ¹⁴ Humnera thotë: “Nuk është tek unë”; deti thotë: “Nuk qëndron pranë meje”. ¹⁵ Nuk përftohet duke e shkëmbyer me ar të raĎnuar as blihet duke peshuar argjend. ¹⁶ Nuk shtihet në dorë me arin e OĎrit, me oniksin e çmuar ose me saĎrin. ¹⁷ Ari dhe kristali nuk mund të barazohen me të dhe nuk këmbëhet me enë ari të kulluar. ¹⁸ Korali dhe

kristali as që meritojnë të përmenden; vlera e diturisë është më e madhe se margaritarët. ¹⁹ Topazi i Etiopisë nuk mund të barazohet dhe nuk mund të vlerësohet me ar të kulluar. ²⁰ Por atëherë nga rrjedh dituria dhe ku e ka selinë zgjuarsia? ²¹ Ajo u fshihet syve të çdo të gjalli, është e mbuluar për zogjtë e qiellit. ²² Abadoni dhe vdekja thonë: “Kemi dëgjuar të Ditet për të me veshët tona”. ²³ Vetëm Perëndia njeh rrugën e saj, vetëm ai e di ku ndodhet, ²⁴ sepse ai vë re skajet e tokës dhe sheh tërë ato që ndodhen nën qiejt. ²⁵ Kur caktoi peshën e erës dhe u caktoi ujërave një masë, ²⁶ kur bëri një ligj për shiun dhe një rrugë për vetëtimën e bubullimave, ²⁷ atëherë pa dhe e tregoi, e vendosi dhe madje e hetoi, ²⁸ dhe i tha njeriut: “Ja, të kesh frikë nga Zoti, kjo është dituri, dhe t’i largohesh së keqes është zgjuarsi””.

29 ¹ Jobi e riDlloi ligjëratën e tij dhe tha: ² “Ah, sikur të isha si në muajt e së kaluarës, si në ditët kur Perëndia më mbronte, ³ kur llamba e tij shkëlqente mbi kokën time dhe me dritën e saj ecja në mes të errësirës; ⁴ siç isha në ditët e pjekurisë sime, kur mendja e fshehtë e Perëndisë kujdesej për çadrën time, ⁵ kur i Plotfuqishmi ishte akoma me mua dhe bijtë e mi më rrinin për qark; ⁶ kur laja këmbët e mia në gjalpë dhe shkëmbi derdhte për mua rrëke vaji. ⁷ Kur dilja në drejtim të portës së qytetit dhe ngrija fronin tim në shesh, ⁸ të rinjtë, duke më parë, hiqeshin mënjane, pleqtë ngriheshin dhe qëndronin më këmbë; ⁹ princat ndërprisnin bisedat dhe vinin dorën mbi gojë; ¹⁰ zëri i krerëve bëhej më i dobët dhe gjuha e tyre ngjitej te qiellza. ¹¹ veshi që më dëgjonte, më shpallte të lumtur, dhe syri që më shihte, dëshmonte për mua, ¹² sepse çliroja të varfrin që klithte për ndihmë, dhe jetimin që nuk kishte njeri që ta ndihmonte. ¹³ Bekimi i atij që ishte duke vdekur zbriste mbi mua dhe unë e gëzoja zemrën e gruas së ve. ¹⁴ Isha i veshur me drejtësi dhe ajo më mbulonte; drejtësia ime më shërbente si mantel dhe si çallmë. ¹⁵ Isha sy për të verbërin dhe këmbë për çalamanin; ¹⁶ isha një baba për të varfrin dhe hetoja rastin që nuk njihja. ¹⁷ I thyeja nofullat njeriut të keq dhe rrëmbeja gjahun nga dhëmbët e tij. ¹⁸ Dhe mendoja: “Kam për të vdekur në follenë time dhe do të shumëzohj ditët e mia si rëra; ¹⁹ rrënjët e mia do të zgjaten në drejtim të ujërave, vesa do të qëndrojnë tërë natën në degën time; ²⁰ lavdia ime do të jetë gjithnjë e re tek unë dhe harku im do të Dtojë forcë të re në dorën time”. ²¹ Të pranishmit më dëgjonin duke pritur dhe heshtnin për të dëgjuar këshillën time. ²² Mbas fjalës sime ata nuk përgjigjeshin, dhe fjalët e mia binin mbi ta si pika vese. ²³ Më prisnin ashtu si pritët shiu dhe hapnin gojën e tyre si për shiun e fundit. ²⁴ Unë u buzëqeshja kur kishin humbur besimin, dhe nuk mund ta pakësonin dritën e fytyrës sime. ²⁵ Kur shkoja tek ata, ulesha si kryetar dhe rrija si një mbret midis trupave të tij, si një që ngushëllon të dëshpëruarit.

30 ¹ “Tani përkundrazi më të rinjtë se unë më përqeshin, ata që etërit e tyre nuk do të kishin pranuar t’i vija midis qenve të kopesë sime. ² Fundja, për çfarë do të më shërbente forca e duarve të tyre? Fuqia e tyre është shkatërruar. ³ Të sDlitur nga mizerja dhe nga uria, ikin natën në shketëtirën e shkretuar dhe shterpë, ⁴ duke shkukur bar të hidhur pranë gëmushave dhe rrënjë gjineshtre për ushqimin e tyre. ⁵ Janë përzënë nga

mjediset prej njerëzve që ulërijnë prapa tyre si të ishin vjedhës. ⁶ Janë të detyruar të jetojnë në skërkat e luginave, në shpellat e tokës dhe midis shkëmbinjve; ⁷ ulërijnë midis kaçubeve dhe shtrëngohen bashkë nën ferrishtat; ⁸ njerëz budallenj, po, njerëz pa vlerë, të dëbuar nga vendi i tyre. ⁹ Tani jam bërë kënga e tyre e talljes, po, jam bërë gazi i tyre. ¹⁰ Kanë tmerr nga unë, rrinë larg meje dhe nuk ngurrojnë të më pështyjnë në fytyrë. ¹¹ Meqenëse Perëndia ka lëshuar disi litarin e çadrës sime dhe më ka poshtëruar, ata kanë thyer çdo fre para meje. ¹² Këta zuzarë çohen në të djathtën time, i shtyjnë larg këmbët e mia dhe përgatitin kundër meje rrugët që të më shkatërrojnë. ¹³ Prishin rrugën time, keqësojnë fatkeqësinë time, megjithëse askush nuk i ndihmon. ¹⁴ Afrohen si nëpërmjet një të çare të madhe, sulen kundër meje si një stuhi. ¹⁵ Më sulmojnë tmerre; gjuajnë nderin tim si era, dhe begatia ime zhदारitet si një re. ¹⁶ Unë shkrihem përbrenda, dhe ditët e hidhërimit më kanë pushtuar. ¹⁷ Natën ndjej sikur më shpojnë kockat, dhe dhembjet më brejnë pa pushim. ¹⁸ Nga dhuna e madhe rrobat e mia deformohen, më shtrëngojnë përreth si jaka e mantelit tim. ¹⁹ Ai më ka hedhur në baltë dhe jam bërë si pluhuri dhe hiri, ²⁰ Unë të bërtas ty, dhe ti nuk më përgjigjesh; të rri përpara, por ti rri duke më shikuar. ²¹ Je bërë mizor me mua; më përndjek me fuqinë e dorës sate. ²² Më ngre lart mbi erën, bën që të eci kaluar mbi të dhe më zhdruk në stuhi. ²³ E di në të vërtetë që ti më çon në vdekje, në shtëpinë ku mblidhen gjithë të gjallët. ²⁴ Me siguri nuk do ta shtrijë dorën e tij te varri, megjithëse në fatkeqësinë e tij bërtet për të kërkuar ndihmë. ²⁵ A nuk kam qarë vallë për atë që ishte në fatkeqësi, dhe a nuk jam hidhëruar për të varfrin? ²⁶ Kur prisja të mirën, erdhi e keqja; kur prisja dritën, erdhi errësira. ²⁷ Zorrët e mia ziejnë pa pushim, kanë ardhur për mua ditë vuajtjesh. ²⁸ Shkoj rreth e qark i nxirë, krejt, por jo nga dielli; ngrihem në kuvend dhe bërtas për të kërkuar ndihmë. ²⁹ Jam bërë vëlla me çakallin dhe shok me strucin. ³⁰ Lëkura ime që më mbulon është nxirë dhe kockat e mia digjen nga nxehtësia. ³¹ Qestja ime shërben vetëm për vajtime dhe Dauti im për tinguj vajtues.

31 ¹ “Unë kisha bërë një besëlidhje me sytë e mi; si mund ta Dksoja, pra, shikimin mbi një virgjëreshë? ² Cili është fati që më ka caktuar Perëndia nga atje lart dhe trashëgimia e të Plotfuqishmit nga vendet e larta? ³ A nuk është vallë fatkeqësia për njeriun e çoroditur dhe mjerimi për atë që kryen të keqen? ⁴ Nuk i shikon ai tërë rrugët e mia dhe nuk i numëron të gjitha hapat që bëj? ⁵ Në rast se kam vepruar me falsitet, ose në rast se këmba ime është shpejtuar të ndjekë mashtrimin, ⁶ le të më peshojë me një peshore të saktë, dhe Perëndia do ta njohë ndershmërinë time. ⁷ Në qoftë se hapat e mia kanë dalë nga rruga e drejtë, dhe në qoftë se zemra ime ka ndjekur sytë e mi, apo në se ndonjë njollë u është ngjitur duarve të mia, ⁸ le të mbjell unë dhe një tjetër të hajë, dhe pasardhësit e mi u çrrënjofshin. ⁹ Në rast se zemra ime është mashtruar nga një grua dhe kam përgjuar në portën e të afërmit tim, ¹⁰ gruaja ime le të bluajë për një tjetër dhe të tjerë u përkulshin mbi të. ¹¹ Sepse kjo do të ishte një mbrapshti, një faj që duhet të dënohet nga gjyqtarët,

¹² një zjarr që konsumon deri në Abadon, dhe do të kishte shkatërruar deri në rrënjë gjithë të korrat e mia. ¹³ Në rast se kam hedhur poshtë të drejtën e shërbëtorit tim dhe të shërbëtores sime, kur po grindeshin me mua, ¹⁴ çfarë do të bëja kur Perëndia të ngrihej kundër meje, dhe si do t'i përgjigjesha kur të më kërkonte llogari? ¹⁵ Ai që më ka bërë mua në barkun e nënës, a nuk e ka bërë edhe atë? A nuk ka qenë po ai Perëndi që na ka krijuar në bark? ¹⁶ Në rast se u kam refuzuar të varfërve atë që dëshironin dhe bëra të veniten sytë e gruas së ve, ¹⁷ në rast se e hëngra vetëm copën e bukës pa i dhënë një pjesë jetimit, ¹⁸ (por që në rininë time unë e rrita si një baba, dhe që në bark të nënës sime e kam ndihmuar gruan e ve) ¹⁹ në rast se kam parë dikë të vdesë për mungesë rrobash ose një të varfër që nuk kishte me se të mbulohej, ²⁰ në rast se ijet e tij nuk më kanë bekuar, dhe nuk është ngrohur me leshin e qengjave të mi, ²¹ në qoftë se kam ngritur dorën kundër jetimit, sepse e dija që do të ndihmohesha tek porta, ²² supi im u ndaftë nga shpatulla, krahu im u theftë në bërryl! ²³ Sepse fatkeqësia që vjen nga Perëndia më kall drithma, dhe për shkak të madhësisë së tij nuk mund të bëj asgjë. ²⁴ Në qoftë se kam pasur besim tek ari, dhe arit të kulluar i kam thënë: “Ti je shpresa ime”, ²⁵ në rast se jam gëzuar sepse pasuritë e mia ishin të mëdha, dhe sepse dora ime ka grumbulluar shumë pasuri, ²⁶ në qoftë se kam shikuar diellin kur shkëlqen ose hënë që shkonte përpara duke ndritur, dhe zemra ime u mashtrua tinëz dhe goja ime puthi dorën time; ²⁷ edhe ky do të ishte një faj që duhet të dënohet nga gjyqtarët, sepse do të kisha mohuar Perëndinë që rri aty lart. ²⁸ Në rast se jam gëzuar për fatkeqësinë e armikut tim dhe u ngrita, sepse e kishte goditur fakeqësia ²⁹ (por unë nuk e lejova gojën time të mëkatonte, duke i uruar të vdesë me një mallkim); ³⁰ në qoftë se njerëzit e çadrës sime nuk kanë thënë: “Kush mund të gjejë një që nuk është ngopur me mishin e tij?”. ³¹ (përveç kësaj asnjë i huaj nuk e kalonte natën jashtë, sepse i hapja portat e mia udhëtarit); ³² në rast se i kam mbuluar mëkatet e mia si Adami, duke e fshehur fajin tim në gji, ³³ sepse kisha frikë nga turma e madhe dhe përbuzja e familjeve më tmerronte, kështu që rrija i heshtur pa dalë nga shtëpia. ³⁴ Ah, sikur të kisha një që të më dëgjonte! Ja Drma ime! I Plotfuqishmi të më përgjigjet! Kundërshtari im të shkruajë një dokument, ³⁵ dhe unë do ta mbaja me siguri mbi shpatullat e mia, dhe do ta mbaja si një diademë ³⁶ do t'i jepja llogari për të gjitha hapat e mia, duke iu paraqitur si një princ. ³⁷ Në qoftë se toka ime bërtet kundër meje dhe brazdat e saj qajnë bashkë me të, ³⁸ në rast se kam ngrënë frytin e saj pa paguar, në rast se u kam nxjerrë frymën e fundit zotërve të saj, ³⁹ në vend të grurit u rritshin ferra dhe barëra të këqija në vend të elbit”.

⁴⁰ Këtu mbarojnë fjalët e Jobit.

32 ¹ Atëherë këta tre njerëz nuk iu përgjigjën më Jobit, sepse ai e ndjente veten të drejtë. ² Por zemërimi i Elihut, birit të Barakelit, Buzitit, nga Dsi i Ramit, u ndez kundër Jobit; zemërimi i tij u ndez, sepse ai e quante veten e tij të drejtë më tepër se Perëndia. ³ Zemërimi i tij u ndez edhe kundër tre miqve të tij, sepse nuk kishin gjetur përgjigjen e drejtë, megjithëse e dënonin Jobin. ⁴ Elihu kishte pritur për t'i folur Jobit,

sepse ata ishin më të moshuar se ai. ⁵ Por kur Elihu u bind që në gojën e këtyre tre njerëzve nuk kishte më përgjigje, ai u zemërua. ⁶ Kështu Elihu, bir i Barakelit, Buzitit, mori fjalën dhe tha: “Unë jam akoma i ri me moshë dhe ju jeni pleq; prandaj ngurrova dhe pata frikë t’ju parashtroj mendimin tim. ⁷ Thoja: “Do të Dasë moshë dhe numri i madh i viteve do t’u mësojë diturinë”. ⁸ Por te njeriu ka një frymë, dhe është fryma e të Plotfuqishmit që i jep zgjuarsinë. ⁹ Nuk janë detyrimisht të mëdhenjtë që kanë diturinë ose pleqtë që kuptojnë drejtësinë. ¹⁰ Prandaj them: Dëgjomëni, do të shtroj edhe unë mendimin tim. ¹¹ Ja, prita fjalimet tuaja, dëgjova argumentat tuaja, ndërsa kërkonit të thonit diçka. ¹² Ju kam ndjekur me vëmendje, dhe ja, asnjëri prej jush nuk e bindi Jobin ose nuk iu përgjigj fjalëve të tij. ¹³ Mos thoni, pra: “Kemi gjetur diturinë; vetëm Perëndia mund ta mundë plotësisht, por jo njeriu!”. ¹⁴ Ai nuk i ka drejtuar fjalimet e tij kundër meje, prandaj nuk do t’i përgjigjem me fjalët tuaja. ¹⁵ Janë hutuar, nuk përgjigjen më, nuk gjejnë fjalë. ¹⁶ Duhet të pres akoma, sepse nuk Dasin më, rrinë aty pa dhënë asnjë përgjigje. ¹⁷ Do të paraqes edhe unë pjesën time, do të shtroj edhe unë mendimin tim. ¹⁸ Sepse kam plot fjalë dhe fryma përbrenda më detyron. ¹⁹ Ja, gjiri im është si vera që nuk ka një shkrim, si shakujt e rinj, gati për të plasur. ²⁰ Do të Das, pra, për të pasur një lehtësim të vogël, do të hap buzët dhe do të përgjigjem. ²¹ Tani më lejoni të Das pa treguar anësi me asnjë dhe pa i bërë lajka kurrkujt; ²² sepse unë nuk di të bëj lajka, përndryshe Krijuesi im do të më hiqte shpejt nga mesi”.

33 ¹ “Tani pra, Job, dëgjo atë që kam për të thënë dhe vëru veshin gjithë fjalëve të mia! ² Ja, unë po hap gojën dhe gjuha ime Det në gojën time. ³ Fjalët e mia burojnë nga një zemër e drejtë, buzët e mia do të thonë njohuri të pastra. ⁴ Fryma e Perëndisë më ka krijuar dhe fryma e të Plotfuqishmit më jep jetë. ⁵ Në rast se mundesh, m’u përgjigj; përgatitu gjithashtu të mbrosh pozitën e tua. ⁶ Ja, unë jam i barabartë me ty përpara Perëndisë; edhe unë jam formuar nga argjili. ⁷ Ja, asnjë frikë nga unë nuk duhet të të lemerisë, dhe dora ime nuk do të rëndojë mbi ty. ⁸ Por ti u ke thënë veshëve të mi dhe dëgjova tingullin e fjalëve të tua, që thonin: ⁹ “Una jam i pastër, pa mëkat; jam i pafajmë, nuk ka asnjë faj tek unë. ¹⁰ Por Perëndia gjen kundër meje shkaqe armiqësie dhe më konsideron armikun e tij; ¹¹ i fut këmbët e mia në pranga dhe qyrr gjithë hapat e mia”. ¹² Mirë, pra, unë të them se këtu nuk ke të drejtë, sepse Perëndia është më i madh se njeriu. ¹³ Pse hahesh me të, kur ai nuk jep llogari për asnjë nga veprimet e tij? ¹⁴ Në fakt Perëndia Det në një mënyrë apo në një tjetër por njeriu nuk e vë re: ¹⁵ në një ëndërr, në një vegim të natës, kur një gjumë i rëndë i zë njerëzit, kur dremitin në shtretërit e tyre. ¹⁶ Atëherë ai hap veshët e njerëzve dhe vulos paralajmërimet që u bën, ¹⁷ për ta larguar njeriun nga veprimet e tij dhe për ta mbajtur larg nga kryelartësia, ¹⁸ për të shpëtuar shpirtin e tij nga gropa dhe për të penguar që jeta e tij të mbarojë nga shpata. ¹⁹ Njeriu paralajmërohet gjithashtu me dhembjen në shtratin e vet dhe me torturën e pandërprerë të kockave të tij, ²⁰ aq sa i neveritet buka dhe madje edhe ushqimet më të shijshme.

²¹ Mishi konsumohet sa mbyll e hap sytë, ndërsa kockat e tij, që më parë nuk dukeshin, tani dalin jashtë; ²² kështu shpirti i tij i afrohet gropës dhe jeta e tij atyre që sjellin vdekjen. ²³ Por në rast se pranë tij ka një engjell, një interpret, një i vetëm ndër një mijë, që t'i tregojë njeriut detyrën e tij. ²⁴ Perëndisë i vjen keq për të dhe thotë: “Kurseje që të mos zbresë në gropë; gjeta shpengimin për të”. ²⁵ Atëherë mishi i tij do të bëhet më i freskët se kur ishte fëmijë dhe ai do të kthehet në ditët e rinisë së tij. ²⁶ Do t'i lutet fort Perëndisë, do të gjejë hir pranë tij dhe do të mund të sodisë fytyrën e tij me gëzim, sepse Perëndia do ta ketë rivendosur njeriun në drejtësinë e tij. ²⁷ Duke iu drejtuar njerëzve, do të thotë: “Kam mëkatuar dhe kam shkelur drejtësinë, dhe nuk u ndëshkova siç e meritoja. ²⁸ Perëndia i ka shpenguar shpirtin tim, që të mos zbriste në gropë dhe jeta ime mund të shohë dritën”. ²⁹ Ja, Perëndia e bën këtë dy herë, tri herë me njeriun, ³⁰ për të shpëtuar shpirtin e tij nga gropa dhe për ta ndriçuar me dritën e jetës. ³¹ Ki kujdes, Jobi, dëgjomë; rri në heshtje, dhe unë do të Das. ³² Në qoftë se ke diçka për të thënë, përgjigjmu, folë, sepse do të dëshiroja të të jepja të drejtë. ³³ Përndryshe dëgjomë; hesht dhe unë do të të mësoj diturinë”.

34 ¹ Elihu nisi përsëri të Dasë dhe tha: ² “Dëgjoni, o njerëz të urtë, fjalët e mia, dhe ju, njerëz të ditur, ma vini veshin! ³ Sepse veshi i shqyrton fjalët, ashtu si qiellza i shijon ushqimet. ⁴ Le të zgjedhim ne vetë atë që është e drejtë të pranojmë midis nesh atë që është e mirë. ⁵ Sepse Jobi ka thënë: “Jam i drejtë, por Perëndia më ka hequr drejtësinë time. ⁶ A duhet të gënjej kundër drejtësisë sime? Plaga ime është e pashërueshme, megjithëse jam pa mëkat”. ⁷ Kush është si Jobi, që e pi përqeshjen si ujin, ⁸ që ecën bashkë me keqbërësit dhe shkon bashkë me njerëzit e këqij? ⁹ Sepse ka thënë: “Nuk i vlen fare njeriut të vendosë kënaqësinë e tij te Perëndia”. ¹⁰ Më dëgjoni, pra, o njerëz me mend! Qoftë larg Perëndisë paudhësia dhe ligësia qoftë larg të Plotfuqishmit! ¹¹ Sepse ai ia kthen njeriut sipas veprave të tij dhe secilin e bën të gjejë shpërblimin për sjelljen e tij. ¹² Sigurisht Perëndia nuk kryen të keqen dhe i Plotfuqishmi nuk shtrembëron drejtësinë. ¹³ Kush i ka besuar kujdesin për tokën, ose kush e ka vendosur mbi tërë botën? ¹⁴ Në qoftë se Perëndia duhet të vendoste në zemër të vet të tërhiqte mbi vete Frymën e tij dhe frymën e tij, ¹⁵ çdo mish do të shkatërrohej njëkohësisht, dhe njeriu do të kthehej në pluhur. ¹⁶ Në qoftë se ke mend, dëgjoje këtë, vër veshin për të dëgjuar atë që po të them. ¹⁷ A mund të qeverisë ai që urren drejtësinë? A guxon ti të dënosh të Drejtin, të Fuqishmin? ¹⁸ Ai që i thotë një mbreti: “Je për t'u përbuzur” dhe princave: “Jeni të këqij”. ¹⁹ Por ai nuk bën asnjë anësi me të mëdhenjtë dhe as e konsideron të pasurin më tepër se të varfrin, sepse të gjithë janë vepra e duarve të tij. ²⁰ Në një çast ata vdesin; në mesin e natës njerëzia tronditet dhe zhduket, të fuqishmit çohen tutje pa dorë njeriu. ²¹ Sepse ai i mban sytë te rrugët e njeriut, dhe shikon tërë hapat e tij. ²² Nuk ka terr as hije vdekjeje, ku mund të fshihen njerëzit e këqij. ²³ Në fakt Perëndia nuk ka nevojë ta kqyrë gjatë një njeri para se ta nxjerrë për gjykim para tij. ²⁴ Ai i ligështon të fuqishmit pa bërë hetim dhe vë të

tjerë në vendin e tyre. ²⁵ Duke qenë se i njej veprat e tyre, i rrëzon natën dhe ata shkatërrohen; ²⁶ i godet si njerëz të këqij para syve të të gjithëve, ²⁷ sepse janë larguar nga ai pa u kujdesur për rrugët e tij, ²⁸ deri sa të arrijë tek ai britma e të varfrit, sepse ai dëgjon britmën e të pikëlluarve. ²⁹ Kur Perëndia jep qetësinë, kush do ta dënojë? Kur fsheh fytyrën e tij, kush do të mund ta shikojë, qoftë kundër një kombi të tërë ose kundër një njeriu të vetëm, ³⁰ për të penguar që i pabesi të mbretërojë dhe që populli të zihet ndër leqe? ³¹ Dikush mund t'i thotë Perëndisë: “Unë e mbart fajin tim, po nuk do ta bëj më të keqen; ³² tregomë atë që nuk arrij të shikoj; në rast se kam kryer ndonjë paudhësi, nuk do ta bëj më”? ³³ A duhet të të shpërblejë ai në bazë të konditave të tua, sepse ti nuk pranon gjykimin e tij? Ti duhet të zgjedhësh dhe jo unë; prandaj thuaj atë që di. ³⁴ Njerëzit me mend; si çdo njeri i urtë që më dëgjon, do të më thonë: ³⁵ “Jobi Det pa mend, fjalët e tij nuk kanë dituri”. ³⁶ Le të provohet Jobi deri në fund, sepse përgjigjet e tij janë si ato të njerëzve të këqij, ³⁷ sepse i shton mëkatit të tij revoltën, rreh duart mes nesh dhe i shumëzton fjalët e tij kundër Perëndisë”.

35 ¹ Elihu vazhdoi të Dasë dhe tha: ² “A të duket një gjë e drejtë kur thua: “Jam më i drejtë se Perëndia”? ³ Në fakt ke thënë: “Ç’dobi ke? Çfarë dobie do të kisha nga mëkati im?”. ⁴ Do të të përgjigjem ty dhe miqve të tu bashkë me ty. ⁵ Sodite qiellin dhe shiko me kujdes; shih retë, që ndodhen më lart se ti. ⁶ Në qoftë se ti mëkaton, çfarë efekti ka mbi të? Në qoftë se ti i shumëzton prapësitë e tua çfarë dëmi i shkakton? ⁷ Në rast se je i drejtë, çfarë i jep, ose çfarë merr ai nga dora jote? ⁸ Ligësia jote mund të dëmtojë vetëm një njeri si ti, dhe drejtësia jote mundet t'i sjellë vetëm dobi birit të një njeriu. ⁹ Ngrihet zëri për numrin e madh të shtypjeve, ngrihet zëri për të kërkuar ndihmë për shkak të dhunës së të fuqishmëve; ¹⁰ por asnjeri nuk thotë: “Ku është Perëndia, krijuesi im, që natën të jep këngë gëzimi, ¹¹ që na mëson më tepër gjëra se sa kafshëve të fushave dhe na bën më të urtë se zogjtë e qiellit?” ¹² Kështu ngrihen zëra, por ai nuk përgjigjet për shkak të krenarisë së njerëzve të këqij. ¹³ Me siguri Perëndia nuk ka për t'i dëgjuar ligjëratat boshe dhe i Plotfuqishmi nuk do t'jua vërë veshin. ¹⁴ Edhe sikur ti të thuash se nuk e shikon atë, çështja jote qëndron para tij, dhe ti duhet të presësh. ¹⁵ Por tani, duke qenë se në zemërimin e tij ai nuk dënon dhe nuk u jep shumë rëndësi shkeljeve, ¹⁶ Jobi hap kot buzët dhe mbledh fjalë që nuk kanë arsye”.

36 ¹ Elihu vazhdoi edhe më, duke thënë: ² “Prit edhe pak dhe do të të tregoj që ka ende gjëra për të thënë nga ana e Perëndisë. ³ Do ta sjell larg atë që di dhe do t'i jap hak atij që më ka krijuar. ⁴ Sigurisht fjalët e mia nuk janë të rreme; para teje ke një njeri me njohuri të përsosur. ⁵ Ja, Perëndia është i fuqishëm, por nuk përçmon njeri; është i fuqishëm në forcën e diturisë së tij. ⁶ Ai nuk e lë të jetojë njeriun e keq dhe u siguron drejtësinë të shtypurve. ⁷ Nuk i heq sytë nga të drejtët, por bën që të ulen për gjithnjë me mbretërit mbi fronin; kështu ata rrinë lart. ⁸ Por në rast se janë të lidhur me zinxhira dhe të mbajtur me veriga pikëllimi, ⁹ atëherë u tregon veprat e tyre dhe shkeljet e tyre, sepse u është rritur mendja. ¹⁰ Kështu ai ua hap veshët për t'u ndrequr dhe i nxit të largohen nga e

keqja. ¹¹ Në rast se ata e dëgjojnë dhe nënshtrohen, do t'i mbarojnë ditët e tyre në mirëqenie dhe vitet e tyre në gëzime; ¹² por, në rast se nuk e dëgjojnë, do të vdesin nga shpata, do të vdesin pa ardhur në vete. ¹³ Por të pabesët nga zemra mbledhin zemërimin, nuk bërtasin për të kërkuar ndihmë, ¹⁴ kështu ata vdesin ende të rinj, dhe jeta e tyre mbaron midis Sodomitëve. ¹⁵ Perëndia çliron të pikëlluarit me anë të pikëllimit të tyre dhe u hap veshët me anë të fatkeqësisë. ¹⁶ Ai dëshiron të të largojë edhe ty nga kafshimi i fatkeqësisë, që të të çojë në një vend të gjerë pa kuðzim, me një tryezë të shtruar me ushqime të shijshme. ¹⁷ Por ti je mbushur me mendimin e njeriut të keq, dhe gjykimi e drejtësia do të të kapin. ¹⁸ Në rast se ekziston zemërimi, ki kujdes që ai të mos të të fshijë me një goditje të vetme, sepse një shumë e madhe parash nuk do të mund të largonte. ¹⁹ Vallë a do t'i çmojë pasuritë e tua, kur ai ka ar dhe të gjitha burimet e fuqisë? ²⁰ Mos dëshiro natën, gjatë së cilës njerëzia çohet larg nga vendi i saj. ²¹ Ki kujdes të mos anosh nga paudhësia, sepse ti ke preferuar këtë pikëllim. ²² Ja, Perëndia ka shkëlqyer në fuqinë e tij; kush mund të na mësojë si ai? ²³ Vallë, kush mund t'i imponojë rrugën që duhet ndjekur dhe kush mund t'i thotë: “Ti ke bërë keq”? ²⁴ Kujtohu të lartësosh veprat e tij, që njerëzit i kanë kënduar; ²⁵ tërë njerëzit i admirojnë, vdekatarit mund t'i soditë nga larg. ²⁶ Po, Perëndia është i madh, por ne nuk e njohim, dhe numri i viteve të tij është i panjohshëm. ²⁷ Ai tërheq atje lart pikat e ujit në formë avulli, i cili dëndësohet pastaj në shi, ²⁸ që retë zbrazin dhe lëshojnë mbi njeriun në sasi të madhe. ²⁹ Kush mund të kuptojë shtjellimin e reve, shungullimën që shpërthen në çadrën e tij? ³⁰ Ja, ai përhap rreth vetes dritën e tij dhe mbulon thellësitë e detit. ³¹ Me anë të tyre dënon popujt dhe jep ushqime me shumicë. ³² Mbulon duart me rrufetë dhe i urdhëron ato të godasin shenjë. ³³ Bubullima Det për të, edhe bagëtia e ndjen furtunën që po vjen.

37 ¹ Prandaj zemra ime dridhet dhe brof jashtë vendit të saj. ² Dëgjoni me vëmendje shungullimën e zërit të saj, gjëmimin që del nga goja e saj! ³ Ai lëshon vetëtimën e tij nën gjithë qiellin dhe deri në skajet e tokës. ⁴ Prapa tij një zë vrumbullon; ai gjëmon me zërin e tij madhështor; ai nuk i përmban kur dëgjohet zëri i tij. ⁵ Perëndia gjëmon në mënyrë të mrekullueshme me zërin e tij dhe bën gjëra të mëdha që nuk mund t'i kuptojmë. ⁶ I thotë në fakt borës: “Bjerë mbi tokë”, ia thotë si shirave të lehta ashtu dhe shirave të rrebeshta. ⁷ Ai ndal dorën e çdo njeriu, me qëllim që të gjithë vdekatarët të mund të njohin veprat e tij. ⁸ Bishat hyjnë në strukat e tyre dhe rrinë në strofkat e tyre. ⁹ Nga vendet më të largëta të jugut vjen stuhia dhe të ftohtit nga erërat e acarta të veriut. ¹⁰ Me frymën e Perëndisë formohet akulli dhe shtrirja e ujërave tërhiqet. ¹¹ I ngarkon retë e dendura me lagështirë dhe i shpërndan larg retë e tij dritëplota. ¹² Ato enden në qiell kudo, duke ndryshuar drejtimin në bazë të drejtimit të tij, për të kryer çfarëdo gjë që ai urdhëron mbi faqen e tokës së banuar. ¹³ I dërgon o për dënim, o për tokën e tij o për mirësi. ¹⁴ Dëgjo këtë, o Job, ndalu dhe merr parasysh mrekullitë e Perëndisë! ¹⁵ A e di ti si i drejton Perëndia dhe si bën të shkëlqejë shkrepëtima e reve të tij? ¹⁶ A e di ti si

rrinë pezull retë në ajër, mrekullitë e atij që i di të gjitha? ¹⁷ A e di ti përse rrobat e tua janë të ngrohta, kur toka pushon për shkak të erës së jugut? ¹⁸ Vallë a e ke shtrirë ti bashkë me të kupën qiellore, duke e bërë të fortë si një pasqyrë prej metali të shkrirë? ¹⁹ Na mëso se çfarë duhet t'i themi, sepse ne nuk mund të përgatisim shkakun tonë për errësimin. ²⁰ A mund t'i thuhet vallë se unë dua të Das? Në rast se një njeri duhet të Diste, do të shkatërrohej me siguri. ²¹ Edhe tani askush nuk mund ta shikojë diellin me ngulm kur shkëlqen në qiell, mbas kalimit të erës që e ka bërë pa re. ²² Koha e bukur vjen nga veriu, por rreth Perëndisë kemi një madhështi të hatashme. ²³ Të Plotfuqishmin ne nuk mund ta arrijmë. Ai është i madhërisëm për nga fuqia, nga ndershmëria dhe nga drejtësia; ai nuk shtyp asnjeri. ²⁴ Prandaj njerëzit e kanë frikë; por ai nuk e përdll atë që e quan veten të ditur”.

38 ¹ Atëherë Zoti iu përgjigj Jobit në mes të furtunës dhe i tha: ² “Kush është ai që e errëson planin tim me fjalë që nuk kanë kuptim? ³ Mirë, pra, ngjishe brezin si një trim; unë do të të pyes dhe ti do të më përgjigjesh. ⁴ Ku ishe kur unë hidhja themelet e tokës? Thuaje, në rast se ke aq zgjuars. ⁵ Kush ka vendosur përmasat e saj, në rast se e di, ose kush ka vënë mbi të litarin për ta matur? ⁶ Ku janë vendosur themelet e saj, ose kush ia vuri gurin qoshes, ⁷ kur yjet e mëngjesit këndonin të gjithë së bashku dhe tërë bijtë e Perëndisë lëshonin britma gëzimi? ⁸ Kush e mbylli me porta detin kur shpërtheu duke dalë nga gjiri i nënës, ⁹ kur i dhashë retë për rroba dhe terrin për pelena? ¹⁰ Kur i caktova një kuD dhe i vendosa shufra hekuri dhe porta, ¹¹ dhe thashë: “Ti do të arrish deri këtu, por jo më tutje; këtu do të ndalen valët e tua krenare!”? ¹² Që kur se ti jeton a ke dhënë urdhra në mëngjes ose i ke treguar vendin agimit, ¹³ që ai të kapë skajet e tokës dhe të tronditë njerëzit e këqij? ¹⁴ Ndërron trajtë si argjila nën vulë dhe shquhet si një veshje. ¹⁵ Njerëzve të këqij u mohohet drita dhe krahu i ngritur u copëtohet. ¹⁶ A ke arritur vallë deri në burimet e detit ose a ke vajtur vallë në kërkim të thellësirave të humnerës? ¹⁷ Të janë treguar portat e vdekjes, apo ke parë vallë portat e hijes së vdekjes? ¹⁸ A e ke vënë re gjerësinë e tokës. Thuaje, në rast se i di të gjitha këto! ¹⁹ Ku është rruga që të çon në banesën e dritës? Dhe terri, ku është vendi i tij, ²⁰ që ti të mund t'i çosh në vendin e tij, dhe të mund të njohësh shtigjet që të çojnë në shtëpinë e tij? ²¹ Ti e di, sepse atëherë kishe lindur, dhe numri i ditëve të tua është i madh. ²² Vallë, a ke hyrë ndonjë herë në depozitat e borës ose a ke parë vallë depozitat e breshërit ²³ që unë i mbaj në ruajtje për kohërat e fatkeqësive, për ditën e betejës dhe të luftës? ²⁴ Njëherë çfarë rruge përhapet drita ose përhapet era e lindjes mbi tokë? ²⁵ Kush ka hapur një kanal për ujërat që vërshojnë dhe rrugën për bubullimën e rrufeve, ²⁶ që të bjerë shi mbi tokë të pabanuar, mbi një shkretëtirë, ku nuk ka asnjë njeri, ²⁷ për të shuar etjen e shkretëtirave të mjeruara, për të bërë që të mbijë dhe të rritet bari? ²⁸ Shiu, vallë, a ka një baba? Ose kush i prodhon pikat e vesës? ²⁹ Nga gjiri i kujt del akulli dhe kush e krijon brymën e qiellit? ³⁰ Ujërat ngurtësohen si guri dhe sipërfaqja e humnerës ngrin. ³¹ A mund t'i bashkosh ti lidhjet e Plejadave, apo të

zgjdhësh vargjet e Orionit? ³² A i bën ti të duken yllësitë në kohën e tyre, apo e drejton ti Arushën e Madhe me të vegjlit e saj? ³³ A i njeh ti ligjet e qiellit, ose a mund të vendosësh ti sundimin e tyre mbi tokë? ³⁴ A mund ta çosh zërin tënd deri në retë me qëllim që të mbulolesh nga shiu i bollshëm? ³⁵ Mos je ti ai që hedh rrufetë atje ku duhet të shkojnë, duke thënë: “Ja ku jam?”. ³⁶ Kush e ka vënë diturinë në mendje, ose kush i ka dhënë gjykim zemrës? ³⁷ Kush numëron retë me anë të diturisë, dhe kush derdh shakujt e qiellit ³⁸ kur pluhuri shkrihet në një masë dhe plisat bashkohen midis tyre? ³⁹ A mund ta gjuash ti gjahun për luaneshën apo të ngopësh të vegjlit e uritur të luanit, ⁴⁰ kur struken në strofkat e tyre apo rrinë në pritë në strukën e tyre? ⁴¹ Kush i siguron korbit ushqimin e tij, kur zogjtë e tij i thërrasin Perëndisë dhe enden pa ushqim?

39 ¹ A e di ti kohën kur pjellin dhinë e malit apo ke vërejtur vallë pjelljen e drenushave? ² A di ti të numërosh muajt kur merr fund barra e tyre, apo njeh ti kohën kur duhet të pjellin? ³ Mblidhen dhe pjellin të vegjlit e tyre, duke u dhënë fund kështu dhembjeve të tyre. ⁴ Të vegjlit e tyre bëhen të fortë, rriten jashtë, shkëputen dhe nuk kthehen më pranë tyre. ⁵ Kush lë të lirë gomarin e egër, kush e ka zgjidhur gomarin e egër, ⁶ të cilit i kam caktuar të rrijë në shkretëtirë dhe tokën e kripur si banesë? ⁷ Ai përçmon zhurmën e qytetit dhe nuk dëgjon britmat e asnjë zotërie. ⁸ Hapësirat e gjera të maleve janë kullota e tij, dhe ai shkon dhe kërkon çdo gjë që është e gjelbër. ⁹ Bualli vallë a pranon të të shërbejë ose të kalojë natën pranë grazhdit tënd? ¹⁰ A mund ta lidhësh vallë buallin me litar që të lërojë tokën në hulli, ose të lesojë luginat pas teje? ¹¹ A do t'i kesh besim atij, sepse forca e tij është e madhe, ose do t'ia lësh atij punën tënde? ¹² A do të mbështetesh tek ai për të çuar në shtëpi grurin dhe për ta mbledhur në lëmë? ¹³ Krahët e strucit rrahin tërë gaz, por ato nuk janë me siguri krahët dhe pendët e lejlekut. ¹⁴ Ai në fakt i braktis vezët e tij për tokë dhe i lë të ngrohen në pluhur. ¹⁵ duke harruar që një këmbë mund t'i shtypë ose një kafshë e fushave mund t'i shkelë. ¹⁶ I trajton ashpër të vegjlit e tij, sikur të mos ishin të vetët; por lodhja e tij pa asnjë interes është e kotë, ¹⁷ sepse Perëndia e ka lënë pa dituri dhe nuk i ka dhënë zgjuarsisë. ¹⁸ Por kur ngrihet më këmbë për të ikur, tallet me kalin dhe me kalorësin e tij. ¹⁹ A je ti ai që i ke dhënë forcën kalit dhe ia ke veshur qafën me jele që valëviten? ²⁰ A je ti ai që e bën të kërcëjë si një karkalec? Hingëllima e tij krenare të kall tmerr. ²¹ Çukërmon në luginë duke u kënaqur nga forca e tij; sulet në mes të kacafytjes me armë. ²² Përbuz frikën dhe nuk trembet, as zmbropset përpara shpatës. ²³ Mbi të kërcet këllëdë i shigjetave, shtiza që vetëtin dhe ushta. ²⁴ Me zjarr dhe vrull i zhduk distancat dhe nuk qëndron në vend kur bie buria. ²⁵ Që në dëgjimin e parë të burisë, ai thotë: “Aha”!, dhe e nuhat nga larg betejën, zërin kumbues të kapitenëve dhe britmën e luftës. ²⁶ Mos vallë për shkak të zgjuarsisë sate ngrihet e Dituron krahathati dhe i hap krahët e tij drejt jugut? ²⁷ Është vallë nën komandën tënde që shqiponja ngrihet lart dhe e bën folenë e saj në vende të larta? ²⁸ Banon mbi shkëmbinj dhe qëndron mbi krepë të rrëpirta. ²⁹ Nga lart ajo përgjon gjahun dhe sytë e

saj vrojtojnë larg. ³⁰ Të vegjlit e saj thithin gjak dhe, ku ka të vrarë, atje ndodhet ajo”.

40 ¹ Zoti vazhdoi t'i përgjigjet Jobit dhe tha: ² “Ai që kundërshton të Plotfuqishmin, a dëshiron vallë ta korrigojë? Ai që qorton Perëndinë, t'i përgjigjet kësaj pyetjeje”. ³ Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit dhe i tha: ⁴ “Ja, jam shpirtvogël, çfarë mund të të përgjigjem? E vë dorën mbi gojën time. ⁵ Kam folur një herë, por nuk do të Das më; po, dy herë, por nuk do të shtoj asgjë”. ⁶ Atëherë Zoti iu përgjigj Jobit në mes të furtunës dhe i tha: ⁷ “Çohu, ngjishe brezin si një trim; unë do të të pyes dhe ti do të më përgjigjesh. ⁸ A dëshiron pikërisht të anulosh gjykimin tim, të më dënosh mua për të justifikuar vetveten? ⁹ A ke ti një krah si ai i Perëndisë dhe a mund të të gjëmojë zëri sa zëri i tij? ¹⁰ Stolisu, pra, me madhështi dhe madhëri, vishu me lavdi dhe me shkëlqim. ¹¹ Jepu rrugë tërbimeve të zemërimit tënd; shiko tërë mendjemëdhenjtë dhe uli, ¹² shiko tërë kryelartët dhe poshtëroji, dhe shtypi njerëzit e këqij kudo që të ndodhen. ¹³ Varrosi të tërë në pluhur, mbylli në vende të fshehta. ¹⁴ Atëherë edhe unë do të lëvdoj, sepse dora jote e djathtë të ka siguruar Dtorë. ¹⁵ Shiko behemothin që e kam bërë njëlloj si ti; ai ha barin si kau. ¹⁶ Ja, forca e tij qëndron në ijet dhe fuqia e tij në muskujt e barkut të tij. ¹⁷ E lëkund bishtin e tij si një kedër; nervat e kofshëve të tij janë të thurura mirë. ¹⁸ Kockat e tij janë si tuba prej bronzi; kockat e tij janë si shufra hekuri. ¹⁹ Ai është e para nga veprat e Perëndisë; vetëm ai që e bëri mund t'i afrohet atij me shpatën e tij. ²⁰ Ndonëse malet prodhojnë ushqim për të, dhe aty tërë kafshët e fushave dëfrehen, ²¹ ai shtrihet nën bimët e lotusit, në vende të fshehura në kallamishte dhe në moçale. ²² Bimët e lotusit e mbulojnë me hijen e tyre, shelgjet e përroit e rrethojnë. ²³ Lumi mund të dalë nga shtrati i tij, por ai nuk ka frikë; është i sigurt nga vetja e tij, edhe sikur Jordani të sulej kundër gojës së tij. ²⁴ Kush, pra, mund ta zërë nga sytë apo t'i shpojë Dëgrat e hundës me gremça?

41 ¹ A mund ta nxjerrësh Leviathanin me grep ose të mbash të Dëgrat e hundës ose t'i shposh nofullën me një çengel? ² A mund t'i vësh një xunkth në Dëgrat e hundës apo do të të drejtojë fjalë të ëmbla? ³ A do të të lutet ai së tepërmi apo do të të drejtojë fjalë të ëmbla? ⁴ A do të lidhë një besëlidhje me ty, që ti ta marrësh si shërbëtor për gjithnjë? ⁵ A do të lozësh me të si me një zog apo do ta mbash lidhur për vajzat e tua? ⁶ Miqtë e tu do të bëjnë me të takime të mrekullueshme apo do ta ndajnë vallë midis tregtarëve? ⁷ A mund të mbulosh lëkurën e tij me shigjeta dhe kokën e tij me fuzhja? ⁸ Vëri duart mbi trupin e tij; do të të kujtohet luftimi dhe nuk ke për ta riDlluar. ⁹ Ja, shpresa e atij që e sulmon është e rreme; mjafton ta shikosh dhe të zë tmerri. ¹⁰ Askush nuk ka aq guxim sa ta provokojë. Kush, pra, është në gjendje të qëndrojë i fortë para meje? ¹¹ Kush më ka bërë një shërbim i pari që unë duhet ta shpërblej? Çdo gjë nën qiejt është imja. ¹² Nuk do t'i kaloj në heshtje gjymtyrët e tij, forcën e tij të madhe dhe bukurinë e armaturës së tij. ¹³ Kush mund ta zhveshë nga parzmorja e tij dhe kush mund t'i afrohet me një fre të dyDshhtë? ¹⁴ Kush mund të hapë portat e gojës së tij, e rrethuar siç është nga tmerri i dhëmbëve të

tij? ¹⁵Shumë të bukura janë rreshtat e mburojave të tij, të salduara fort si prej një vule. ¹⁶Ato janë aq afër njëra-tjetrës sa nuk kalon as ajri midis tyre. ¹⁷Janë të ngjitura njëra me tjetrën, të bashkuara fort midis tyre, dhe nuk mund të ndahen. ¹⁸Teshtimat e tij japin shkrepitima drite dhe sytë e tij janë si qepallat e agimit. ¹⁹Nga goja e tij dalin Dakë, dalin shkëndija zjarri. ²⁰Nga Degrat e hundës së tij del tym, si nga një enë që vlon ose nga një kazan. ²¹Fryma e tij i vë zjarrin qymyrit dhe nga goja e tij del Dakë. ²²Forca qëndron te qafa e tij dhe para tij hedh valle tmerri. ²³Pjesët e Dashkëta të mishit të tij janë fort kompakte, janë mjaft të ngjeshura mbi të dhe nuk lëvizin. ²⁴Zemra e tij është e fortë si një gur, e fortë si pjesa e poshtme e mokrës. ²⁵Kur ngrihet, të fuqishmit kanë frikë, dhe nga tmerri mbeten të hutuar. ²⁶Shpata që arrin nuk i bën asgjë, e njëjta gjë ndodh me ushtën, shigjetën dhe shtizën. ²⁷E quan hekurin si kashtë dhe bronzin si dru të brejtur nga krimbi. ²⁸Shigjeta nuk e bën të ikë; gurët e hobesë për të janë si kallamishte. ²⁹Topuzi i duket sikur është kashtë, ai tallet me vringëllimën e ushtës. ³⁰Poshtë ka maja të mprehta dhe lë gjurmë si të lesës mbi baltë. ³¹E bën të ziejë humnerën si ndonjë kazan dhe e bën detin si të ishte një enë me melhem. ³²Lë pas vetes një vazhdë drite dhe humnera duket si e mbuluar nga thinjat. ³³Mbi tokë nuk ka asgjë që t'i ngjajë, që të jetë bërë pa pasur fare frikë. ³⁴Shiko në fytyrë tërë njerëzit mendjemëdhenj; ai është mbret mbi të gjitha bishat më madhështore”.

42 ¹Atëherë Jobi iu përgjigj Zotit dhe tha: ²“E pranoj që mund të bësh gjithçka, dhe që asnjë nga planet e tua nuk mund të pengohet. ³Kush është ai që, pa pasur gjykim, errëson mendjen tënde? Prandaj thashë gjëra që nuk i kuptoja, gjëra shumë të larta për mua që nuk i njihja. ⁴Dëgjomë, pra, dhe unë do të Das; unë do të të bëj pyetje dhe ti do të më përgjigjesh. ⁵Veshi im kishte dëgjuar të Ditej për ty por tani syri im të sheh. ⁶Prandaj ndej neveri ndaj vetes dhe pendohem mbi pluhurin dhe hirin”. ⁷Mbas këtyre fjalëve që Zoti i drejtoi Jobit, Zoti i tha Elifazit nga Temani: “Zemërimi im u ndez kundër teje dhe kundër dy miqve të tu, sepse nuk keni folur drejt për mua, ashtu si ka bërë shërbëtori im Job. ⁸Tani, pra, merrni me vete shtatë dema dhe shtatë desh, shkoni te shërbëtori im Job dhe ofroni një olokaust për veten tuaj. Dhe shërbëtori im Jobi do të lutet për ju; dhe kështu për respektin që kam për të nuk do t’ju trajtoj sipas marrëzisë suaj, sepse nuk keni folur drejt për mua, si ka bërë shërbëtori im Job”. ⁹Elifazi nga Temani, Bildadi nga Shuahu dhe Tsofari nga Naamathi shkuan dhe vepruan ashtu si kishte urdhëruar Zoti; dhe Zoti tregoi kujdes për Jobin. ¹⁰Mbasi Jobi u lut për miqtë e tij, Zoti e ktheu në gjendjen e mëparshme; kështu Zoti i dha Jobit dyDshin e tërë atyre që kishte zotëruar. ¹¹Tërë vëllezërit e tij, tërë motrat e tij dhe tërë të njohurit e tij të mëparshëm erdhën ta takonin; hëngrën bashkë me të në shtëpinë e tij; i dhanë zemër dhe e ngushëlluan për të gjitha fatkeqësitë që Zoti kishte dërguar mbi të; pastaj secili prej tyre i dha një monedhë argjendi dhe një unazë ari. ¹²Zoti i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se vitet e para, sepse ai pati katërmbëdhjetë mijë dele, gjashtë mijë deve, një mijë pendë qe dhe një mijë gomarë. ¹³Pati gjithashtu shtatë bij dhe

tri bija; ¹⁴e quajti të parën Jemimah, të dytën Ketsiah dhe të tretën Keren-Hapuk. ¹⁵Në tërë vendin nuk kishte gra aq të bukura sa bijat e Jobit; dhe i ati u la atyre një trashëgimi midis vëllezërve të tyre. ¹⁶Mbas kësaj Jobi jetoi njëqind e dyzet vjet dhe i pa bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij për katër breza. ¹⁷Pastaj Jobi vdiq plak dhe i ngopur me ditë.